Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare

(19 iulie)

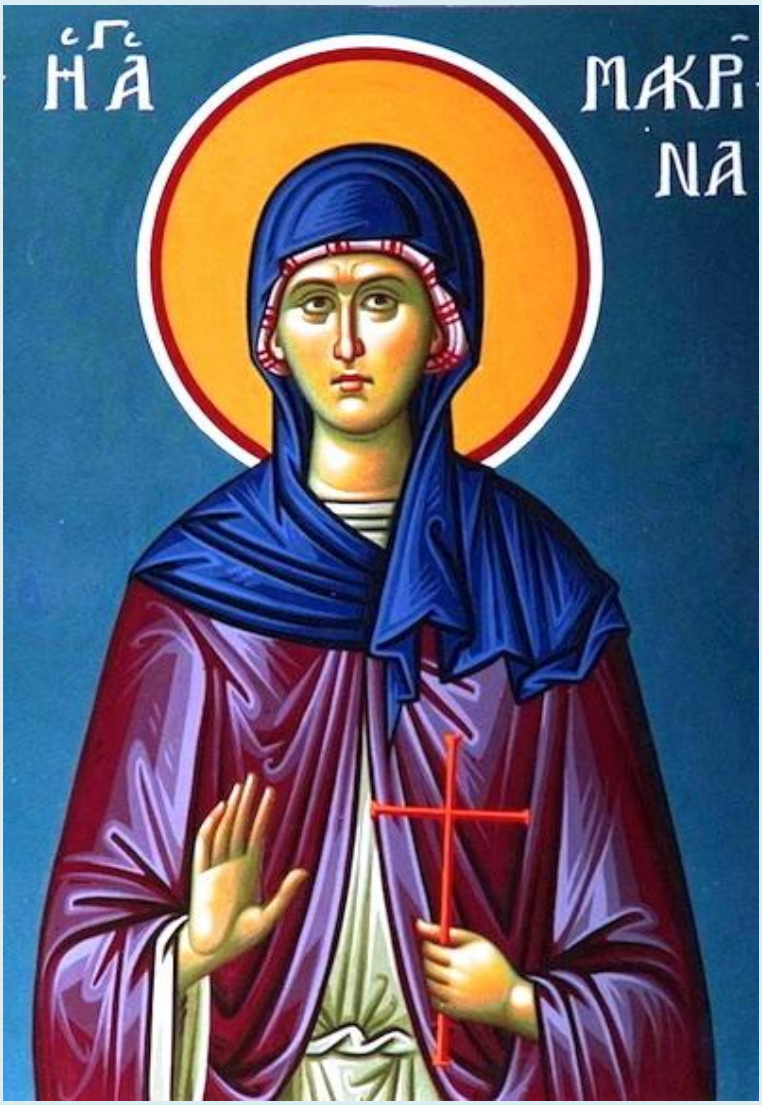

Sfânta cuvioasă Macrina a trăit în secolul al IV-lea, fiind sora Sfântului Vasile cel mare şi a Sfântului Grigorie de Nyssa, cea mai mare din cei zece copii ai acestei familii. Macrina a fost logodită, dar după puţin timp logodnicul ei a murit. Ea a trăit în continuare alături de mama ei, Emilia ducând o viaţă curată şi plăcută lui Dumnezeu. Sfânta Macrina a murit în anul 379.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3

În această lună (iulie), ziua a nouăsprezecea - Prea cuvioasa maica noastră Macrina, sora marelui Vasile (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare 16
Acatistul Sfintei cuvioase Macrina 24
Imnografie 36
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare 38
Grigore de Nyssa – Viaţa Sfintei Macrina 57
Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfinților Vasile cel mare și Grigorie de Nissa - drumul spre sfințenie 60
Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei Maicii noastre Macrina 61
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare 63
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare; Sfântul cuvios Die; Aflarea moaștelor Sfântului cuvios Serafim de Sarov 65
Proloage - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Macrina, sora marelui Vasilie († 380) 70
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Macrina 75
Cugetare 77
Sfânta cuvioasă Macrina – Sfinte moaşte 79
Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Macrina, ocrotitoarea orfanilor 82
Sfânta cuvioasă Macrina sărbătorită în Biserica ortodoxă 85
Icoane 86

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

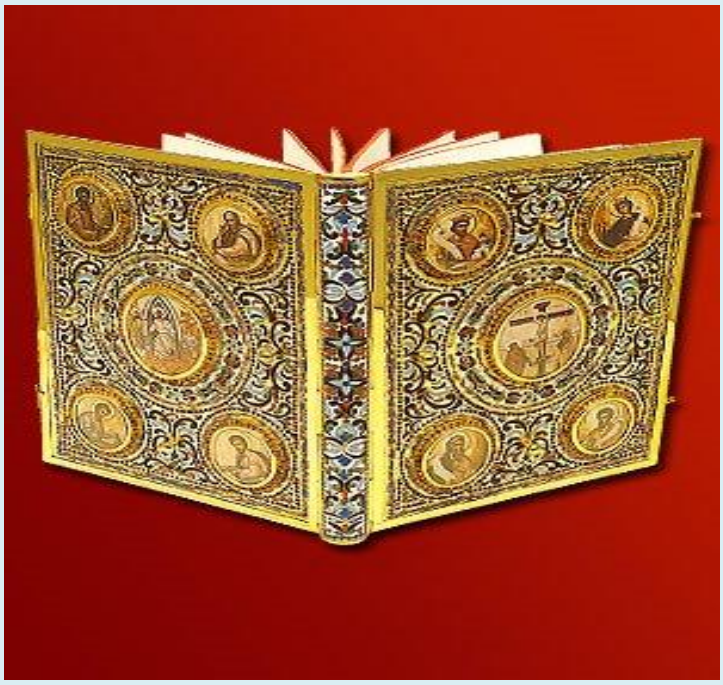

Ev. Luca 7, 36-50

36. Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Şi intrând în casa fariseului, a şezut la masă.
37. Şi iată era în cetate o femeie păcătoasă şi aflând că şade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir.

38. Şi, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui şi cu părul capului ei le ştergea. Şi săruta picioarele Lui şi le ungea cu mir.
39. Şi văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de-ar fi prooroc, ar şti cine e şi ce fel e femeia care se atinge de El, că este păcătoasă.
40. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Simone, am să-ţi spun ceva. Învăţătorule, spune, zise el.
41. Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.
42. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult?
43. Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: Drept ai judecat.
44. Şi întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta şi apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi, Mi-a udat picioarele şi le-a şters cu părul ei.
45. Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.
46. Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele.
47. De aceea îţi zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte.
48. Şi a zis ei: Iertate îţi sunt păcatele.
49. Şi au început cei ce şedeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă şi păcatele?
50. Iar către femeie a zis: Credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace.

Apostol

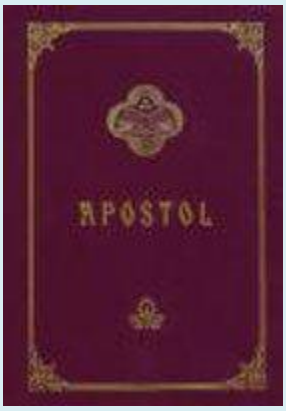

Epistola către Coloseni a Sfântului apostol Pavel

Coloseni 1, 1-11

1. Pavel, apostol al lui Hristos Iisus prin voinţa lui Dumnezeu şi Timotei, fratele nostru,
2. Sfinţilor şi credincioşilor fraţi întru Hristos, care sunt în Colose: Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru şi de la Domnul nostru Iisus Hristos.
3. Mulţumim lui Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, rugându-ne totdeauna pentru voi,
4. Căci am auzit despre credinţa voastră în Hristos Iisus şi despre dragostea ce aveţi către toţi sfinţii,
5. Pentru nădejdea cea gătită vouă în ceruri, de care aţi auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei,
6. Care, ajungând la voi, precum şi în toată lumea, aduce roadă şi sporeşte întocmai ca la voi, din ziua în care aţi auzit şi aţi cunoscut, întru adevăr, harul lui Dumnezeu.
7. Precum aţi primit învăţătură de la Epafras, iubitul, împreună-slujitor cu noi, care este pentru voi credincios slujitor al lui Hristos,
8. Şi care ne-a arătat iubirea voastră cea întru Duhul.
9. De aceea şi noi, din ziua în care am auzit aceasta, nu încetăm să ne rugăm pentru voi şi să cerem să vă umpleţi de cunoaşterea voii Lui, întru toată înţelepciunea şi priceperea duhovnicească,
10. Ca voi să umblaţi cu vrednicie întru Domnul, plăcuţi Lui în toate, aducând roadă în orice lucru bun şi sporind în cunoaşterea lui Dumnezeu.
11. Şi întăriţi fiind cu toată puterea, după puterea slavei Lui, spre toată stăruinţa şi îndelunga-răbdare.

În această lună (iulie), ziua a nouăsprezecea - Prea cuvioasa maica noastră Macrina, sora marelui Vasile (Minei)

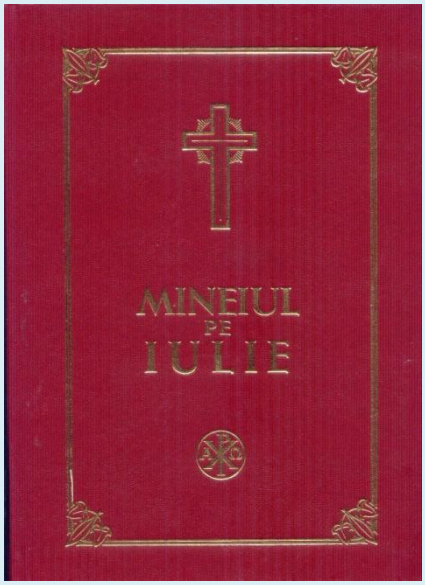

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 6, ale sfintei 3, Şi ale cuviosului 3.

Stihirile Sfintei, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Curăţindu-te la cuget, te-ai îmbogăţit de darul tămăduirilor şi al minunilor, ai scuturat bolile patimilor, şi întunericul trupului, şi întreitele valuri; şi ţi-ai făcut starea sufletului luminată. Pentru aceasta ai şi strălucit întru adunările sihaştrilor, rugând pe Iubitorul de oameni, pentru cei ce te laudă pe tine.

Vieţuind curat, ţi-ai păzit fecioria nestricată şi neîntinată, şi ai părăsit pământul, şi cele de pe pământ; plinind legea lui Hristos şi urmând Lui, averea ta o ai împărţit săracilor. Pentru aceea ţi-a dăruit Cerul şi cele cereşti, Iisus, Iubitorul de oameni şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Cu strălucire în chip de lumină ţi se lumină faţa ta, fiind şi moartă, prea lăudată, căci Hristos te-a mărit ca pe o fecioară a Lui cu chip dumnezeiesc, ca pe o milostivă luminată, ca pe o iertătoare şi grăitoare de cele dumnezeieşti; căci ai

petrecut pe pământ viaţă întocmai cu îngerii, şi lui Dumnezeu bine ai plăcut prin viaţă luminată.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cei ce ne luminăm pururea şi la suflet şi la cuget, cei ce cinstim peste an ziua ta cea purtătoare de lumină te lăudăm fericite, ca pe unul ce după înţeles ai răsărit ca o stea a toată lumea întru întărirea Bisericii, purtătorule de minuni Dia, podoaba sihaştrilor.

Prin odrăslirea toiagului tău, ca un al doilea Aaron, te-ai făcut dumnezeiască preoţie părinte, şi ca Moise ai scos apă din piatră, cuvioase, şi ca Ilie prin rugăciunea ta ai sculat pe mort, făcându-te minunat cu semnele cele mari, şi luminându-te cu dumnezeieştile măriri, cugetătorule de Dumnezeu, Dia prea fericite.

Arătat fiind plin de lumina Duhului, ai gonit duhurile vicleniei, şi ai făcut sfântă casă de învăţătura sufletelor, întru care se află pururea mulţime, care cu credinţă cinsteşte în toată vremea, pomenirile şi nevoinţele tale cele bărbăteşti, şi minunile tale cele minunate, Dia lauda părinţilor.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Izbăveşte-mă de osândă prea sfântă Mireasă a lui Dumnezeu, şi de greşeli rele pe mine nevrednicul, şi mă fereşte de moarte cu rugăciunile tale, şi-mi dăruieşte să câştig îndreptare la ziua ispitirii, care au câştigat noroadele sfinţilor, curăţindu-mă prin pocăinţă mai-nainte de sfârşit, cu vărsările lacrimilor.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşea, care ai născut pe Mielul cel fără de răutate, cel ce a venit să vindece păcatul a toată lumea cu sângele Său, care s-a junghiat pentru noi, şi a înviat toată lumea, tu Preacurată îmbracă-mă pe mine, cel despuiat de toată bunătatea, cu îmbrăcămintea nestricăciunii, cea din lâna Fiului tău, a darului celui dumnezeiesc.

Tropar, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Macrina, duhul tău.

Slavă..., a cuviosului, glasul 1

Locuitor pustiului şi înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Dia; şi cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele din Octoih, unul pe 6, şi ale sfinţilor, două pe 8.

Canonul Sfintei

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde împărătesei Maicii, şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Pe Mirele cel curat al frumseții sufletelor, de care ai dorit, pe care ai iubit din toată inima, Macrino prea mărită roagă-L să lumineze pe cei ce te laudă.

Ca Cela ce eşti adâncul bunătăţii celei mai presus de cuget Hristoase, ai mărit pe mireasa Ta cea neîntinată, fiind lipită de dragostea Ta, pe Macrina cea fără prihană şi pururea pomenită.

Prea lăudată Macrina, lauda fecioriei, cu fierbinţeală ţi-ai păzit trupul nevătămat, supunându-l Duhului prin sihăstrie şi prin vieţuirea ta cea aleasă.

A Născătoarei

Hristos, cel ce a strălucit din pântecele tău, Mireasă a lui Dumnezeu, a răsărit luceafăr în mijlocul inimilor, celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine, prea curată Maica lui Dumnezeu, şi le-a răsărit ziuă purtătoare de lumină, Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Fiind împodobită cu frumuseţe dată de Dumnezeu şi cu darul, şi trăgându-te lăudată de neamul mucenicilor, ai râvnit obiceiului lor celui dumnezeiesc, cinstită Macrina.

Plecându-te legii celei dumnezeieşti fecioară, ai părăsit amestecarea vieţii şi ai fugit de tulburări, petrecând în posturi şi întru rugăciuni.

De poruncă mică ai dorit de sfinţenie, şi de ochii maicii tale ai rămas păzită, Macrina prea lăudată şi fără prihană.

A Născătoarei

Pământ nearat te ştim pe tine Preasfântă Fecioară, ca pe una ce fără sământă ne-ai odrăslit nouă Spicul vieţii; prin care întărindu-ne, pe tine te fericim.

Condacul Sfintei, clasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Iubind din toată inima pe Dumnezeu cel bun, prea cuvioasă Macrina, şi a Acestuia cinstita Cruce pe umeri luând, cu osârdie ai urmat Lui, de unde ai şi aflat iertare greşelilor.

Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşea fără prihană şi curată înfrumuseţându-te pe sine-ţi cu podoaba darului, tăinuit te-ai împreunat cu Domnul prin curăţia vieţii. Pentru aceasta ai primit darul tămăduirilor, vindecând toate bolile cu puterea Duhului.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 8-lea

Podobie: Pe înţelepciunea...

Din pruncie fiind dat lui Dumnezeu, şi Lui urmându-i până la sfârşit cuvioase părinte, ai primit daruri, şi gonind prin dar mulţimea dracilor, ai zidit Biserică întru lauda Domnului. Pentru aceasta minunat te-ai învrednicit a învia şi morţi, prin rugăciunea ta cea fără îndoială, prea lăudate. Drept aceea strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei

Căzând întru multe feluri de supărări de la vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, cuprins sunt de valul păcatelor mele celor nenumărate; ci ca la un ajutor fierbinte, şi ca la un acoperământ al meu, alerg la limanul bunătăţii tale, prea curată. Pentru aceasta Preasfântă Fecioară, roagă pe Cel ce fără de sămânţă S-a născut din tine, pentru toţi robii tăi, care neîncetat te laudă Născătoare de Dumnezeu prea curată, rugându-te Lui pururea să dăruiască iertare de greşeli, celor ce cu credinţă se închină prea curatei naşterii tale.

A Crucii, a Născătoarei

Suliţându-ţi-se coasta Ziditorule, cel ce ai păzit sânul nestricat la naşterea Ta, şi ai suliţat pe tiranul, înnoind pe Eva cu înnoire dumnezeiască, cel ce ţi-ai zidit firea din Adam cel dintâi, Adam al doilea. Pentru aceasta dormind somnul cel din fire viu, tuturor ai dăruit viaţă, căci pe toţi i-ai deşteptat ca din somn, cu adormirea Ta Cuvinte, iar pe mine ceea ce fără durere te-am născut m-ai suliţat Milostive, şi cu adormirea Ta m-ai lipsit de viaţa Ta.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit, Iisus cel din Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă Hristoase, puterii Tale.

Omorându-te lumii şi lucrurilor lumii, te-ai îndreptat pe sineţi de dragostea cea dumnezeiască, a vieţuii numai lui Dumnezeu, păzind frumuseţea Mirelui tău nestricată şi prea curată, prea cinstită.

Ceea ce a râvnit cinstitei Tecla întâii muceniţe, şi a urmat vieţii ei celei dumnezeieşti prin credinţă, din insuflare dumnezeiască a primit de sus şi numele ei prin asemănare.

Gătind mirese fecioarele tu Macrino le-ai adus Cuvântului celui fecioresc, care a strălucit din Fecioară; căci nepătimirea ei pe faţă o arătai a fi cuviincioasă şi de potrivă celui nepătimitor.

A Născătoarei

Dumnezeieştile râuri ale darurilor, şi izvoarele vindecărilor, şi împărţirile bogăţiei celei dumnezeieşti, se împart de la mâna cea începătoare de viaţă, a Celui ce s-a născut din pântecele tău Mireasă a lui Dumnezeu, ceea ce eşti cu numele de dar.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase; dar noi pe Tine, Unul-Născut, strălucirea slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând, Te lăudăm, Iubitorule de oameni.

Cugetând frumoasă fecioară la frumuseţea cea prea curată a cinstitului tău Mire, nu ai suferit să se spurce de patimi frumuseţea cea cinstită, şi cu chip dumnezeiesc a sufletului tău, prea înţeleaptă.

Având pe Hristos mângâiere tare şi temeinică şi nesfărâmată, ai omorât tulburarea cea multă a patimilor, mânecându-te de noapte, şi slăvind pe Domnul.

Păzitu-ţi-ai cugetul întărit către Hristos, căci către Dânsul din pântece te-ai dat, ceea ce eşti fără prihană, şi Lui ţi-ai închinat sufletul şi trupul, din tinereţe sihăstrindu-te.

A Născătoarei

Născut-ai pe Hristos Ziditorul a toată lumea, care ne-a închipuit de iznoavă pe noi, cei ce de bunăvoie am căzut la stricăciune, şi ne-a înălţat către slavă negrăită, o Maică a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Dragostea lui Hristos arătat înflorind în cugetul tău, ai sădit prea ales tot felul de bunătăţi, şi învăţăturile cele dumnezeieşti ale bunei credinţe.

Lăudând pe Dumnezeu cu rugăciuni neîncetate, fecioară, ai tras de la Dânsul ajutorul cel tare şi ai primit darul dumnezeieştii feciorii.

Cu cununa darurilor te-a încununat Hristos, ca pe o fecioară curată, şi te-a sălăşluit în cămările cele cereşti, ca pe o povăţuitoare cetei fecioarelor, cugetătoare de Dumnezeu.

A Născătoarei

Cele osebite mai dinainte s-au adunat întru unire, căci negrăit ai născut cu două firi împreunate într-însele pe Dumnezeu Cuvântul, care adevărat s-a întrupat din tine Preacurată.

Sinaxar

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Macrina, sora marelui Vasilie.

Stih: Aceleaşi cu fraţii tăi Macrino cugetând,
Întocmai cu ei şi în ceruri împreună te afli locuind.
Pe Macrina în a nouăsprezecea zi cu adevărat,
Îngerii de pe pământ o au ridicat.

Aceasta fiind împodobită cu frumuseţea trupului şi cu buna fire, a fost logodită după mire asemenea ei; şi fiindu-le nunta numai cât se logodiră, de vreme ce logodnicului ei, fiindu-i hrana prin locuri străine, i s-a întâmplat moarte, iar pe fericita Macrina, vrând alţii mulţi ca să o ia, ea îşi alese văduvia să trăiască cu al său, nimic ispitind dulceaţa nunţii. De aceea osebindu-se de toată împreunarea lumească se află cu maica sa, silindu-se şi nevoirii duse cu dumnezeieştile Scripturi şi hrănind ca o a doua mamă, pe cei ce erau născuţi după dânsa fraţi şi surori. Căci fiind de toţi zece prunci, ea era mai mare. Şi trăind cu cuviinţă şi sihăstreşte până la cea de apoi răsuflare, către Domnul s-a dus.

Tot în această zi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Dia, făcătorul de minuni.

Stih: Şi tu prea fericite Die ai gustat sfârşit.
Măritule cu numele, dar cu fapta şi mai mult,

Tot în această zi, Sfinţii patru împreună sihaştri, care cu pace s-au săvârşit.

Stih: Desăvârşire cu numărul împătrită de monahi bărbaţi,
Cu îngerii cei câte cu patru feţe împreună vă aflaţi.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru Sfinţi părintelui nostru Teodor, care a sihăstrit în Lavra Sfântului Sava, apoi s-a făcut arhiepiscop Edesei.

Stih: Pe tine Teodore de trei ori fericite Dumnezeu te-a dăruit,
Cetăţii Edesei ca un dar prea mărit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe caldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti, Dumnezeu părinţilor noştri.

Numai pe Hristos dorind, şi ca una ce erai rănită de dragostea cea desăvârşită, arătat strigai: După Tine voi alerga, prea lăudate Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Lepădând mişcările patimilor celor mult-tulburătoare, te-ai îmbrăcat cu haina cea luminoasă a nepătimirii, strigând: Prea lăudate Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Surpând sprânceana cea ca de fiară înălţată a vrăjmaşului începătorului de răutăţi, ai primit darurile biruinţei, vrednică de laudă, cântând: Prea lăudate Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

A Născătoarei

Cu îndrăzneala ta cea de Maică rupe prea curată lanţul greşelilor, al celor ce cu bună cucernicie şi cu credinţă cântă naşterii tale: Prea lăudate Doamne Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte Ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu petrecerea ta cea cuvioasă sfinţeniei şi cu viaţa curăţită prin credinţă, te-ai arătat prinos nerăpit, ceea ce eşti de Dumnezeu insuflată, mărită Macrino, şi împreună cu îngerii strigai: Pe Domnul lăudați-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Fiind îmbrăcată cu omorârea patimilor, te-ai mutat către dumnezeiască nemurire, învăţând prea ales şi prea filozofeşte nemurirea, şi de sineşi mişcarea sufletului, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Luminându-te la cuget, şi la faţă de strălucirea vărsării de lumină celei întreit luminătoare, ai adormit prea fericită somnul cel fericit, văzând cu veselie pe Cel dorit de tine, şi strigând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe tine sicriul cel prea sfânt cel umbrit cu Dumnezeiescul Duh, pe ceea ce ai născut pe Cuvântul cel mai-nainte de veci şi veşnic, care pentru nespusa milostivire s-a făcut om, Născătoare de Dumnezeu, te lăudăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării blestem înăuntru a adus, iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla sarcinii tale, ai înflorit în lume binecuvântarea; pentru aceasta, toţi te mărim.

Urmând tu cu adevărat după bogată mila lui Dumnezeu, ai hrănit pe toţi cei lipsiţi de sărăcie, prea lăudată. Pentru aceea Cel Milostiv te-a mărit pe tine; căci te-ai arătat milostivă.

Stătut-ai prea mărită înaintea lui Dumnezeu purtătoare de lumină, căci împodobindu-te cu viaţă, şi cu cuvânt, şi cu tot felul de bunătăţi alese, te-ai făcut lumină şi ai luminat bună mireasma neamului, prin suişurile cele mai alese.

Locuit-ai Macrino în cămara cea prea luminată, şi în casă cerească de Mire unde ajungând fecioară, împreună cu arhiereii fraţii tăi roagă cu îndrăzneală pe Domnul să se mântuiască toţi, cei ce te laudă pe tine.

A Născătoarei

Rodul pântecelui tău a strălucit frumos întru podoabă mai mult decât toţi, că tu Fecioară Născătoare de Dumnezeu, ai născut pe Dumnezeu întrupat care S-a arătat ca să mântuiască pe om. Pentru aceea toţi te slăvim.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare

Troparul Sfintei cuvioase Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Macrina, duhul tău.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Mirele cel curat al frumuseţii sufletelor, de care ai dorit, pe care L-ai iubit din toată inima, Sfântă Macrina prea mărită, roagă-L să lumineze pe cei ce te laudă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca Cel ce eşti adâncul bunătăţii celei mai presus de cuget, Hristoase, ai mărit pe mireasa Ta cea neîntinată, fiind lipită de dragostea Ta, pe Sfânta Macrina cea fără prihană şi pururea pomenită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea lăudată Macrina, lauda fecioriei, cu fierbinţeală ţi-ai păzit trupul nevătămat, supunându-l Duhului prin sihăstrie şi prin vieţuirea ta cea aleasă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Hristos, cel ce a strălucit din pântecele tău, Mireasă a lui Dumnezeu, a răsărit Luceafăr în mijlocul inimilor, celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine prea curată Maica lui Dumnezeu şi le-a răsărit ziua purtătoare de lumină, Preasfântă Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm; ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobită cu frumuseţe dată de Dumnezeu şi cu darul şi trăgându-te, lăudată, din neamul mucenicilor, ai râvnit obiceiului lor cel dumnezeiesc, cinstită Macrina.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plecându-te legii celei dumnezeieşti, fecioară, ai părăsit amestecarea vieţii şi ai fugit de tulburări, petrecând în posturi şi în rugăciuni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De pruncă mică ai dorit după sfinţenie şi de ochii maicii tale ai rămas păzită, Sfântă Macrina, prea lăudată şi fără prihană.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pământ nearat te ştim pe tine, Preasfântă Fecioară, ca pe una ce fără sămânţă ne-ai odrăslit nouă Spicul vieţii, prin care, întărindu-ne, pe tine te fericim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit, Iisus cel din Dumnezeire, prin palmă curată şi a mântuit pe cei ce cântă: Slavă Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorându-te pentru lume şi pentru lucrurile lumii, te-ai îndreptat pe tine de dragostea cea dumnezeiască, a vieţui numai lui Dumnezeu, păzind frumuseţea Mirelui tău nestricată şi prea curată şi prea cinstită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceea ce a râvnit cinstitei Tecla, întâia muceniţă şi ai urmat vieţii ei celei dumnezeieşti, prin credinţă, din suflare dumnezeiască ai primit de sus şi numele ei prin asemănare.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Gătind mirese fecioarele, tu, Sfântă Macrina, le-ai adus Cuvântului celui fecioresc, care a strălucit din Fecioară; căci nepătimirea ei pe faţă o ai arătat a fi cuviincioasă şi pe potrivă pentru Cel Nepătimitor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeieştile râuri ale darurilor, izvoarele vindecărilor şi împărţirile bogăţiei celei dumnezeieşti se împart de la mâna cea începătoare de viaţă a Celui ce S-a născut din pântecele tău, Mireasă a lui Dumnezeu, ceea ce eşti cu numele de dar.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase; dar noi pe Tine, Unul-Născut, strălucirea Slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând, Te lăudăm, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetând, frumoasă fecioară, la frumuseţea cea prea curată a cinstitului tău Mire, nu ai suferit să fie spurcată de patimi frumuseţea cea cinstită şi cu chip dumnezeiesc a sufletului tău, prea înţeleaptă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având pe Hristos mângâiere tare şi temeinică şi nesfărâmată, ai omorât tulburarea cea multă a patimilor, de noapte mânecând şi slăvind pe Domnul.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzitu-ţi-ai cugetul întărit către Hristos, căci către Dânsul din pântece te-ai dat, ceea ce eşti fără prihană şi Lui ţi-ai închinat sufletul şi trupul, din tinereţe sihăstrindu-te.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născut-ai pe Hristos, Ziditorul a toată lumea, care ne-a închipuit de iznoavă pe noi, cei ce de bunăvoie am căzut la stricăciune şi ne-am înălţat către slava cea negrăită, o, Maică a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine Biserica, curăţindu-se de sângele demonilor cu Sângele curs, prin milostivire, din coasta Ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea lui Hristos lămurit înflorind în cugetul tău, ai sădit tot felul de bunătăţi şi învăţăturile cele dumnezeieşti ale dreptei credinţe.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăudând pe Dumnezeu cu rugăciuni neîncetate, fecioară, ai tras de la Dânsul ajutor tare şi ai primit darul dumnezeieştii feciorii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cununa darurilor te-a încununat Hristos, ca pe o fecioară curată şi te-a sălăşluit în cămările cele cereşti ca pe o povăţuitoare a cetei fecioarelor, cugetătoare de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cele deosebite mai dinainte s-au adunat în unire; căci tu în chip de negrăit ai născut cu două firi împreunate în ele pe Dumnezeu Cuvântul, care cu adevărat S-a Întrupat din tine, Preacurată.

Condac, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Iubind din toată inima pe Dumnezeu cel bun, prea cuvioasă Macrina şi cinstita Cruce a Acestuia pe umeri luând, cu osârdie ai urmat Lui, de unde ai şi aflat iertare de greşeli.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai izbăvit din foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe caldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti, Dumnezeu părinţilor noştri.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Numai de Hristos dorind şi ca una ce erai rănită de dragostea cea desăvârşită, lămurit grăiai: după Tine voi alerga, Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând mişcările patimilor celor mult tulburătoare, te-ai îmbrăcat cu haina cea luminoasă a nepătimirii, cântând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Surpând sprânceana, cea ca de fiară înălţată a vrăjmaşului, începătorul de răutăţi, ai primit darurile biruinţei, vrednică de laudă, cântând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu îndrăzneala ta cea de Maică, rupe, prea curată, lanţul greşelilor, al celor ce, cu bună cucernicie şi cu credinţă, cântă naşterii tale: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte Ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu petrecerea ta cea cuvioasă sfinţeniei şi cu viaţă curăţită prin credinţă, te-ai arătat prinos nerăpit, ceea ce eşti de Dumnezeu insuflată, mărită Macrina şi împreună cu îngerii cântai: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind îmbrăcată cu omorârea patimilor, te-ai mutat către dumnezeiasca nemurire, învăţând în chip ales şi înţelept nemurirea şi însăşi mişcarea sufletului, cântând: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te la cuget şi la faţă de strălucirea vărsării de Lumina cea Întreit luminătoare, ai adormit, prea fericită, somnul cel fericit, văzând cu veselie pe Cel dorit de tine şi cântând: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, sicriul cel prea sfânt şi umbrit cu Dumnezeiescul Duh, pe tine, ceea ce ai născut pe Cuvântul cel mai înainte de veci şi Veşnic, care, pentru nespusa milostivire, S-a făcut Om, Născătoare de Dumnezeu te lăudăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării blestem înăuntru a adus, iar tu, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla sarcinii tale, ai înflorit în lume Binecuvântarea; pentru aceasta, toţi te mărim.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând tu cu adevărat după bogată mila lui Dumnezeu, ai hrănit pe toţi cei lipsiţi de sărăcie, prea lăudată. Pentru aceea, Cel milostiv te-a mărit pe tine; căci te-ai arătat milostivă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai stat, prea mărită, înaintea lui Dumnezeu purtătoare de lumină; căci, împodobindu-te cu viaţă şi cu cuvânt şi cu tot felul de bunătăţi alese, te-ai făcut lumină şi ai luminat bună mireasma neamului, prin urcuşurile cele mai alese.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Macrina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ai locuit, Sfântă Macrina, în cămara cea prea luminată şi în casa cerească de Mire, unde ajungând, fecioară, împreună cu arhiereii, fraţii tăi, roagă cu îndrăzneală pe Dumnul să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rodul pântecelui tău a strălucit frumos întru podoabă mai mult decât toţi, că tu, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ai născut pe Dumnezeu Întrupat, care S-a arătat ca să mântuiască pe om. Pentru aceea, toţi te slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşea fără prihană şi curată, înfrumuseţându-te cu podoaba darului, tăinuit te-ai împreunat cu Domnul prin curăţia vieţii. Pentru aceasta, ai primit darul tămăduirilor, vindecând toate bolile cu puterea Duhului.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul a 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Căzând întru multe feluri de supărări de la vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, cuprins sunt de valul păcatelor mele celor nenumărate; ci, ca la un ajutor fierbinte şi ca la un acoperământ al meu, alerg la limanul bunătăţii tale, prea curată. Pentru aceasta, Preasfântă Fecioară, roagă pe Cel ce fără de sămânţă S-a născut din tine pentru toţi robii tăi, care neîncetat te laudă, Născătoare de Dumnezeu prea curată, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu credinţă se închină Preacuratei naşterii tale.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul a 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Împuns fiind cu suliţa în coastă, Ziditorule, cel ce ai păzit pântecele nestricat, la naşterea Ta şi ai ucis cu suliţa pe tiranul, înnoind pe Eva cu înnoire dumnezeiască, Ţi-ai zidit firea din Adam cel dintâi, Tu, Adam cel de-al doilea. Pentru aceasta, dormind somnul cel din fire viu, tuturor ai dăruit viaţă; căci pe toţi i-ai deşteptat ca din somn, cu adormirea Ta, Cuvinte. Iar pe mine, Ceea ce fără durere Te-am născut, m-ai rănit cu suliţa, Milostive şi cu adormirea Ta m-ai lipsit de viaţa Ta.

Acatistul Sfintei cuvioase Macrina

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Ţie, celei alese de Dumnezeu din neamul drepţilor spre a plini cununa cea împodobită a sfinţeniei, noi cei ce suntem în necazuri şi întristări în lumea aceasta şi cerem şi aşteptăm mila lui Dumnezeu revărsată asupra noastră prin sfintele tale rugăciuni şi mijlociri îţi aducem cântări de mulţumire şi de laudă strigând aşa: ***Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!***

Icosul 1

Cetelor îngereşti plăcută le-a fost vieţuirea ta aici pe pământ maică prea cuvioasă că în trup omenesc fiind ai vieţuit ca un înger biruind prin înfrânare patimile şi poftele trupului intrând astfel curată şi neprihănită în Patria cea cerească pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, a maicii tale pârgă cu multă rodire;
Bucură-te, tărie bărbătească în femeiască fire;
Bucură-te, înger ceresc în trup pământesc;
Bucură-te, că ţi-ai răstignit patimile trupului firesc;
Bucură-te, flacără aprinsă a dragostei vii pentru Domnul;
Bucură-te, că balaurul cu arma Sfintei Cruci l-ai răzbit;
Bucură-te, că prin puterea credinţei şi frica de moarte ai biruit;
Bucură-te, că ne luminezi mintea cu gândul cel bun;
Bucură-te, că prin pilda vieţii tale învăţătură sfântă ne dai;
Bucură-te, că ai pătruns adâncul tainelor învăţăturii şi trăirii creştine;
Bucură-te, către Domnul tămâie bine mirositoare de neîncetată rugăciune;
Bucură-te, cădelniţă plină de untdelemnul înţelepciunii, veşnic aprinsă;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 2

Iubind tu pe Hristos-Cuvântul lui Dumnezeu, ai ales cuvintele cântărilor de psalmi ca însoţitoare nedespărţite în tot ceasul. Pentru aceasta te rugăm întăreşte-ne şi pe noi să împletim cuvinte de laudă din roada faptelor bune pe care să le aducem prinos Domnului, cântând împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 2

Spic însutit roditor te-ai arătat a fi, răsărind din ţarina cea binecuvântată a strămoşilor tăi şi cu înţelepciunea cea cerească fiind dăruită de Dumnezeu, ai ales viaţa cea curată aici pe pământ, pregătind pe cea veşnică prin neîncetate rugăciuni şi nevoinţe, pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, mugur prea frumos, din vlăstarul dreptei credinţe ivit;
Bucură-te, că din rădăcină binecuvântată ai răsărit;
Bucură-te, că te-ai adăpat cu apele dulci ale Sfintei Scripturi ca un pământ însetoşat;
Bucură-te, că din leagăn cu laptele dreptei credinţe buna ta maică te-a alăptat;
Bucură-te, că vârsta prunciei ţi-a fost încununată cu desăvârşită înţelepciune;
Bucură-te, blândă mieluşea, că jugul lui Hristos cu bucurie ai luat;
Bucură-te, ceea ce cu bună cunoştinţă te-ai înveşmântat;
Bucură-te, că ai fost împodobită cu frumuseţea chipului;
Bucură-te, că ai câştigat curăţia duhului;
Bucură-te, că ai ales dragostea Mirelui Ceresc;
Bucură-te, că pentru mântuirea noastră rugâciunile tale fierbinte la Domnul mijlocesc;
Bucură-te, că însuşi Hristos te-a hărăzit să-I fii mireasă;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 3

Încă înainte de naşterea ta un înger i-a vestit de trei ori maicii tale Emilia că Tecla te vei chema, proorocind prin aceasta că luptele şi ostenelile tale vor fi asemenea cu ale celei dintâi dintre muceniţe, dar ai primit numele bunicii tale Macrina, ca în vremea prigonirilor să mărturiseşti pe Hristos asemenea ei, cântând neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 3

Fecioarelor celor înţelepte asemănându-te, ai păstrat aprinsă candela sufletului tău, ai împodobit-o cu lumina virtuţilor şi ai adăpat-o cu untdelemnul dragostei de Dumnezeu, gata fiind a intra în Cămara de nuntă a Cerescului Mire, căruia roagă-te acum să ne dăruiască iertarea păcatelor şi milă în ziua judecăţii, nouă celor ce-ţi cântăm aşa:

Bucură-te, către Hristos neîncetat înălţată dulce cântare;
Bucură-te, inimă împodobită cu dumnezeiască cugetare;
Bucură-te, că ai păstrat vie în tine suflarea Duhului Sfânt şi ai făcut-o mult roditoare;
Bucură-te, că te-ai arătat în toate cumpătată;
Bucură-te, că alături de maica ta ai vieţuit până la sfârşitul vieţii ei pământeşti;
Bucură-te, că aţi ajuns împreună la mari măsuri duhovniceşti;
Bucură-te, că asemenea strămoşilor tăi ai lepădat averile cele pământeşti;
Bucură-te, că astfel făcând le-ai dobândit pe cele cereşti;
Bucură-te, că de toate lepădându-te, casă în sihăstrie ţi-ai transformat;
Bucură-te, albină de miere adunătoare care de osteneli trupul nu ţi-ai cruţat;
Bucură-te, că adesea cu ochiul minţii pe Cerescul Mire L-ai contemplat;
Bucură-te, că împreună cu cetele fecioarelor înţelepte te afli acum în desfătare cerească;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 4

Bunătăţile cereşti pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, acum ni le-ai câştigat şi te veseleşti în ceruri de vederea frumuseţii celei negrăite a dumnezeirii, sorbind dulceaţa Mirelui împreună cu cetele cuvioşilor şi drepţilor, alături de care roagă-te pentru noi, ca să fim izbăviţi de dureri şi de necazuri, ca să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Râvnă fără de margini având spre dobândirea virtuţilor celor sfinte nu ai contenit ostenelile, întărindu-te în aspre nevoinţe spre a supune trupul duhului, a te înstrăina de deşertăciunile lumeşti şi a plini prin contemplaţie sfinţenia. Astfel văzând vieţuirea ta îndrăznim a te lăuda cu aceste cântări:
Bucură-te, că vas ales de înţelepciune cerească te-ai arătat;
Bucură-te, că în înfrânare te-ai desfătat;
Bucură-te, că în smerenie te-ai slăvit;
Bucură-te, că prin neagoniseală te-ai îmbogăţit;
Bucură-te, către Domnul rugătoare fierbinte;
Bucură-te, tărie şi sprijin celor înconjuraţi de ispite;
Bucură-te, revărsare de bucurie pentru cei întristaţi;
Bucură-te, grabnică mângâiere pentru cei îndureraţi;
Bucură-te, pentru cei din războaie liman de liniştire aflat;
Bucură-te, pahar prea plin de iubire către Domnul vărsat;
Bucură-te, crin cu mirosul faptelor bune înmiresmat;
Bucură-te, porumbiţă albă cu blândeţe încununată;

Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 5

Întocmai ca un atlet încercat ţi-ai săvârşit buna alergare şi ai biruit prin sârguinţă bărbătească piedicile din cale, dobândind în ceruri de la Domnul Hristos cununa biruinţei; dă-ne şi nouă acum dragoste fierbinte şi căinţă, înmulţind osârdia în inimile noastre spre a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Ne minunăm de mulţimea faptelor tale bune şi lăudăm necontenitele tale osteneli pe care n-ai pregetat a le jertfi cu dragoste pentru Domnul Slavei, primind şi darul facerii de minuni prin care cu milostivire ai cercetat pe cei din nevoi. Roagă-te acum şi pentru tămăduirea patimilor sufleteşti ale celor ce-ţi cântă ţie:
Bucură-te, dor către Domnul de-a pururi arzător;
Bucură-te, celor lipsiţi nelipsit ajutor;
Bucură-te, mijlocitoarea celor credincioşi către Dumnezeu;
Bucură-te, întărire în nădejde a celor păcătoşi;
Bucură-te, sfeşnic aprins de razele înţelepciunii dumnezeieşti;
Bucură-te, călăuzitoare către lumina Împărăţiei cereşti;
Bucură-te, blândă ocrotitoare a celor necăjiţi;
Bucură-te, mir dulce mirositor al curăţiei;
Bucură-te, foc mistuitor al patimilor;
Bucură-te, tămăduitoarea durerilor sufleteşti;
Bucură-te, vindecătoarea bolilor trupeşti;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale liniştea sufletului o câştigăm;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 6

Iubitoare de neagoniseală fiind, din tinereţe ai urmat viaţă monahicească, lepădând alături de averile pământeşti şi obiceiurile lumeşti, atrăgând şi pe maica ta Emilia spre viaţa cea nematerialnică, prin însăşi pilda vieţuirii tale. Atrage-ne şi pe noi din adâncul patimilor către lumina cea nestricăcioasă şi ne învaţă să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Casa ţi-a devenit sihăstrie iar slujnicile surori şi averea ta a ajuns în sânurile Bisericii, ajutorând pe cei lipsiţi; desfătările lumeşti le-ai lepădat ca pe nişte gunoaie şi slava cea pământească defăimând-o, te-ai apropiat cu dragoste de cereasca filozofie, dorind a-ţi vedea numele scris în Cartea Vieţii. Mijloceşte aceasta şi pentru noi, cei care te lăudăm aşa:

Bucură-te, floare prea frumoasă a monahiilor;
Bucură-te, smirnă care ai bineînmiresmat calea nevoinţelor;
Bucură-te, bună călăuzitoare a turmei încredinţate ţie de Hristos;
Bucură-te, văpaie de rugăciune ce ai luminat calea celor ce ţi-au urmat;
Bucură-te, bună chivernisitoare, că dăruindu-ţi averile, avuţie în cer ţi-ai adunat;
Bucură-te, că toate lepădând, calea virtuţii fără piedici ai urmat;
Bucură-te, adânc de înţelepciune care cu dragoste obştea ţi-ai îndrumat;
Bucură-te, piatră de smerenie din care florile monahismului au răsărit;
Bucură-te, că peste toate virtuţile tale, smerenia a strălucit;
Bucură-te, a pustnicelor povăţuitoare;
Bucură-te, a patimilor sabie tăietoare;
Bucură-te, că faptele tale cele bune îţi sunt acum cunună cerească prea frumoasă;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 7

Cine va putea lăuda după vrednicie faptele tale cele bune sau cine nu se va minuna de vitejia ta, maică prea cuvioasă! Că ţi-ai adăpat sufletul din râul dumnezeieştii înţelepciuni şi ai ajuns în cortul cel minunat unde auzi glasul cel plin de desfătare al cetelor îngereşti şi cânţi împreună cu ele lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Te-ai arătat pe pământ viţă mult roditoare, fiind înaintea tuturor în câştigarea virtuţilor, deşi în desăvârşită smerenie lucrai, necăutând slava cea trecătoare, ci mărirea cea veşnică în ceruri; îndrăzneşte deci şi pentru noi în faţa Sfintei Treimi a cere o picătură din dumnezeiasca smerenie spre a topi împietrirea inimilor noastre, ale celor ce-ţi cântăm aşa:
Bucură-te, că ai avut către Domnul bună înclinare;
Bucură-te, că ai cinstit dumnezeirea prin bună lucrare;
Bucură-te, că întru neclintită nădejde te-ai ostenit;
Bucură-te, vultur ce către cerească înălţime te-ai suit;
Bucură-te, că din izvorul Raiului te-ai adăpat;
Bucură-te, că locaş Duhului Sfânt te-ai arătat;
Bucură-te, că pe pământ cu faptele tale bune ai strălucit;
Bucură-te, că prin vredniciile tale îngerilor te-ai asemuit;
Bucură-te, vas ales al Domnului Iisus;
Bucură-te, privighetoare dulce glăsuitoare;
Bucură-te, a uşilor pocăinţei deschizătoare;
Bucură-te, părtaşă la strălucirea cea dumnezeiască;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 8

Aşa cum aurul curat se lămureşte în focul cuptoarelor şi tu te-ai călit în focul ispitelor şi al durerilor pe care întăritorul celor din nevoinţe le-a rânduit asupra ta, iar la sfârşitul vieţii ţi-a dăruit faţă luminoasă şi chip dumnezeiesc, arătându-ne şi nouă chipul răbdării în focul ispitelor; pentru aceasta te cinstim strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Viaţa ta a fost pildă vie şi pentru marele Vasile, căci aflându-l pe acesta întors de la înaltele şcoli plin de înţelepciune şi întrecând în aceasta pe cei mai străluciţi magistraţi, i-ai îndreptat către idealul dragostei dumnezeieşti, încât prin viaţa şi înfăptuirile de mai târziu i-a întrecut pe mulţi care străluciseră în virtute; pentru aceasta te fericim zicând:

Bucură-te, a poruncilor Domnului împlinitoare;
Bucură-te, catarg luminos pe marea vieţii călăuzitoare;
Bucură-te, alăută cu dulce glăsuire;
Bucură-te, a adunărilor sihăstreşti strălucire;
Bucură-te, a cuvioaselor cinstită podoabă;
Bucură-te, că ai deschis calea nevoinţelor ca o torţă strălucitoare;
Bucură-te, că marelui Vasile i-ai fost sfătuitoare;
Bucură-te, că ai limpezit cele dinlăuntru ale lui Grigorie prin tainică povăţuire;
Bucură-te, a lui Navcratie îndrumătoare;
Bucură-te, că lui Petru i-ai pregătit calea virtuţilor;
Bucură-te, stâlp de răbdare în casa părinţilor;
Bucură-te, că maicii tale i-ai fost bucurie şi odihnă bătrâneţelor;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 9

Podoaba milosteniei dobândind-o, n-ai pregetat a ajuta pe cei slabi, iar acum, împreună cu fraţii tăi arhierei, roagă-te pentru noi cei greşiţi şi lesne alunecători spre păcate, uşurează împresurările ispitelor şi îndepărtează săgetările diavolilor, ca izbăviţi fiind să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Frumos ţi-a răsplătit Domnul ostenelile cu darul tămăduirilor, sieţi fiind izbăvitoare de neputinţă. Tămăduieşte dar şi rănile conştiinţei noastre, scoate-ne din întunericul păcatelor şi dăruieşte-ne inimă curată şi voinţă neclintită spre a purta şi noi cu bucurie jugul cel bun al lui Hristos şi a-ţi cânta:

Bucură-te, că ai rugat cu credinţă pe Domnul pentru tămăduire;
Bucură-te, că nu ai căutat la doctorii cei pământeşti alinare;

Bucură-te, că tina înmuiată de lacrimile rugăciunii ţi-a fost lecuire;
Bucură-te, că semnul Sfintei Cruci ţi-a dăruit vindecarea cu desăvârşire;
Bucură-te, că mâna dreptcredincioasei tale mame pieptul bolnav ţi-a însemnat;
Bucură-te, că, prin rugăciune, copila cea neputincioasă ai vindecat;
Bucură-te, că pe cei flămânzi săturând, grâul l-ai înmulţit;
Bucură-te, că proorociţă adevărată te-ai dovedit;
Bucură-te, toiag sprijinitor pentru cei păcătoşi;
Bucură-te, platoşă împotriva nevăzuţilor vrăjmaşi;
Bucură-te, lacrimă a căinţei care ne deschizi uşa Raiului;
Bucură-te, că ne izbăveşti de întristare cu lacrimile tale;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 10

Deasupra firii fiind, ai murit lumii şi lucrurilor lumeşti şi te-ai îndreptat către dragostea cea dumnezeiască, având pe Hristos mângâiere tare şi nestrămutată în lupta împotriva patimilor şi dobândind cununa darurilor te-ai sălăşluit în cămările cereşti cu fecioarele cele înţelepte, pentru care te lăudăm cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 10

Cu bucurie ţi-ai ridicat crucea pe umeri şi ai urmat Domnului şi întărindu-ţi slăbiciunea trupului cu râvna duhului şi supunând minţii furtunile patimilor ai mărturisit viaţa veşnică. Dă-ne aducere aminte de moarte şi răspuns bun la înfricoşata Judecată a lui Dumnezeu şi nouă, celor ce-ţi cântăm:
Bucură-te, că ai luat darul nepătimirii;
Bucură-te, că floarea desăvârşirii cu ardoare ai dorit;
Bucură-te, ceea ce cu dulceaţa desfătărilor nu te-ai amăgit;
Bucură-te, că nu te-ai spăimântat de focul ispitelor;
Bucură-te, că ai adus credinţa, nădejdea şi dragostea jertfe bine primite pe altarul Domnului;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat cu putere cerească;
Bucură-te, vistierie adâncă de cugetare duhovnicească;
Bucură-te, dorire înflăcărată de Domnul Iisus Hristos;
Bucură-te, floare a curăţiei cu bun miros;
Bucură-te, prea lăudată între fecioare;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de mărirea îngerească;
Bucură-te, bucuria celor ce se grăbesc să te cinstească;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 11

Precum Moise a trecut poporul prin mare şi l-a călăuzit prin pustie aşa şi tu ai trecut ispitele veacului acestuia şi ai dobândit înger călăuzitor prin vămile văzduhului până ai ajuns la desfătarea cea din sânurile cereşti. Uşurează cu rugăciunile tale şi trecerea noastră prin marea patimilor şi ispitelor vieţii, ca să ajungem curaţi în Ierusalimul cel ceresc şi împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Două scânduri aşezate în chipul crucii ţi-au slujit drept pat al ultimelor tale nevoinţe în desăvârşită sărăcie; mantia fratelui tău Grigorie ţi-a fost podoabă de îngropare şi ai primit din cer, ca o ultimă răsplată revărsarea de strălucire cerească cea întreit luminătoare care ţi-a luminat minunat chipul în clipa morţii când sufletul ţi-a alergat vesel în mâinile Domnului pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, ceea ce covârşeşti prin nădejde durerile noastre sufleteşti;
Bucură-te, ceea ce ne luminezi mintea spre împlinirea voii dumnezeieşti;
Bucură-te, ridicare a celor căzuţi;
Bucură-te, primitoarea celor izgoniţi;
Bucură-te, a celor suferinzi alinare;
Bucură-te, că celor din cursele durerii le eşti izbăvitoare;
Bucură-te, că ne curăţeşti de întinăciunea păcatelor cu plânsul tău cel curat;
Bucură-te, că îndelung priveghind cugetul ţi-ai luminat;
Bucură-te, că prin dese ajunări sufletul ţi-ai hrănit;
Bucură-te, că tămăduieşti orbirea celor ce s-au rătăcit;
Bucură-te, că izgoneşti cu rugăciunea mâhnirea sufletelor prigonite;
Bucură-te, că dezlegi împietrirea inimilor noastre nepocăite;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 12

Trecerea ta din viaţa aceasta pământească la cea cerească se părea a nu fi lucru omenesc ci îngeresc că ţi-ai păstrat gândul netulburat de suferinţele trupului şi cugetai la calea cea străbătută de la început până la sfârşit aşteptând cu dumnezeiască şi curată iubire pe Mirele cel mult dorit căruia cu credinţă îi cântai: ***Aliluia!***

Icosul 12

Nimic din cele pământeşti nu te mai putea împiedica de la contemplarea frumuseţii Dulcelui Iisus către care ţi-ai aţintit privirea şi gândul înălţând ultima rugăciune şi înger călăuzitor spre Împărăţia Cerurilor cerând de la Dumnezeu. Fii călăuzitoare acum şi în ceasul morţii şi pentru noi cei care slăvim pomenirea ta ca să-ţi cântăm:
Bucură-te, fierbinte râvnitoare de sfinţenie dumnezeiască;

Bucură-te, pom cu podoabă cerească;
Bucură-te, că ai fugit de înşelăciunea diavolească;
Bucură-te, prinos de jertfă nerăpită pentru Domnul;
Bucură-te, că ai oglindit mărirea Tatălui;
Bucură-te, că ai dorit dragostea Fiului;
Bucură-te, că te-ai învrednicit să fii sălaş Duhului Sfânt;
Bucură-te, că frumos ţi-ai săvârşit călătoria vieţii pe pământ;
Bucură-te, cheie deschizătoare a porţilor Împărăţiei cereşti;
Bucură-te, că de lumină cerească chipul ţi-a strălucit;
Bucură-te, că prea împodobită cunună ai primit;
Bucură-te, că acum dănţuieşti cu cetele cele cereşti;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 13 (de trei ori)
O, prea înţeleaptă şi mult lăudată Sfântă Macrina, se îngreuiază limba spunând adâncul răutăţilor în care am căzut, se întunecă mintea gândind la neputinţele firii noastre; ci tu, ca o milostivă, primind această puţină rugăciune, mijloceşte pentru noi ca dobândind inimă curată, credinţă neclintită şi dragoste fierbinte să împlinim voia lui Dumnezeu şi ridicaţi din robia păcatelor, mântuiţi fiind să cântăm: ***Aliluia!***

După aceea se zic:

Icosul 1
Cetelor îngereşti plăcută le-a fost vieţuirea ta aici pe pământ maică prea cuvioasă că în trup omenesc fiind ai vieţuit ca un înger biruind prin înfrânare patimile şi poftele trupului intrând astfel curată şi neprihănită în Patria cea cerească pentru care te lăudăm zicând:
Bucură-te, a maicii tale pârgă cu multă rodire;
Bucură-te, tărie bărbătească în femeiască fire;
Bucură-te, înger ceresc în trup pământesc;
Bucură-te, că ţi-ai răstignit patimile trupului firesc;
Bucură-te, flacără aprinsă a dragostei vii pentru Domnul;
Bucură-te, că pe balaurul cu arma Sfintei Cruci l-ai răzbit;
Bucură-te, că prin puterea credinţei şi frica de moarte ai biruit;
Bucură-te, că ne luminezi mintea cu gândul cel bun;
Bucură-te, că prin pilda vieţii tale învăţătură sfântă ne dai;
Bucură-te, că ai pătruns adâncul tainelor învăţăturii şi trăirii creştine;
Bucură-te, către Domnul tămâie binemirositoare de neîncetată rugăciune;
Bucură-te, cădelniţă plină de untdelemnul înţelepciunii, veşnic aprinsă;
Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!

Condacul 1

Ţie, celei alese de Dumnezeu din neamul drepţilor spre a plini cununa cea împodobită a sfinţeniei, noi cei ce suntem în necazuri şi întristări în lumea aceasta şi cerem şi aşteptăm mila lui Dumnezeu revărsată asupra noastră prin sfintele tale rugăciuni şi mijlociri îţi aducem cântări de mulţumire şi de laudă strigând aşa: ***Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina!***

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Macrina, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare: Iubind din toată inima pe Dumnezeu cel bun, prea cuvioasă Macrina şi cinstita Cruce a Acestuia pe umeri luând, cu osârdie ai urmat Lui, de unde ai şi aflat iertare de greşeli.

Sinaxar - Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare - 19 iulie:
https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-macrina-sora-sfantului-vasile-cel-mare-19-iulie/

SFINȚII ZILEI
SFÂNTA CUVIOASĂ MACRINA, SORA SFÂNTULUI VASILE CEL MARE
19 IULIE
A FOST SORA SFÂNTULUI GRIGORIE DE NYSSA ȘI A SFÂNTULUI VASILE CEL MARE.
19 IULIE

TRINITASTV
SFINȚII ZILEI
SFÂNTA CUVIOASĂ MACRINA, SORA SFÂNTULUI VASILE CEL MARE
19 IULIE
DUPĂ MOARTEA MAMEI SALE, ÎN ANUL 373, SFÂNTA MACRINA A DEVENIT STAREȚA ACELEI MĂNĂSTIRI.
19 IULIE

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuvioasei Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare

Chipul acestui cuvânt ne arată că este o epistolă, scrisă de Sfântul Grigorie de Nîssa, fratele ei şi trimisă către Olimpie monahul. Dar, mulţimea vorbelor covârşind hotarele epistolei, se întinde spre povestire şi spre scriere de viaţă:

Frate Olimpie, îţi aduci aminte de vorbirea care am făcut-o între noi, când te-am întâmpinat în Antiohia şi când ai voit să te duci la Ierusalim pentru închinare la Sfintele Locuri? Atunci, pornindu-se între noi multe cuvinte - căci priceperea ta a dat pricina acestora - a venit vorba şi despre aducerea aminte a petrecerii celei îmbunătăţite a fericitei Macrina, a cărei povestire nu-şi avea deplină adeverire din auzire de la alţii, ci din însăşi iscusirea şi cercetarea făcută. Cuvioasa Macrina a fost sora mea, născută cea dintâi din aceiaşi părinţi. Deci, fiindcă şi tu ai judecat a fi de folos sufletului această povestire, să nu se uite viaţa ei şi să se ascundă cu tăcerea, ca nefolositoare, ea s-a suit la săvârşirea faptelor bune prin pustnicie şi nevoinţă. Pentru aceasta socotesc că este bine a mă pleca îndemnării tale şi a povesti viaţa ei cu puţine şi scurte cuvinte.

Această fecioară a fost numită de părinţii noştri Macrina. Numele acesta era, care îl avea la arătare. Ea a avut şi alt nume într-ascuns, cu care s-a numit mai înainte de a se naşte, primit printr-o dumnezeiască vedenie. Maica noastră Emilia era foarte îmbunătăţită şi dorea să-şi păzească fecioria şi să-şi petreacă viaţa fără prihană. Dar, pentru că a rămas orfană de tată şi de mamă şi fiind foarte frumoasă,

mulţi se îndemnau s-o ia de soţie. Deci, dacă nu s-ar fi măritat de bunăvoie cu vreun bărbat, s-ar fi primejduit să pătimească cu sila şi s-o răpească vreunul din cei ce erau răniţi de frumuseţea ei. Pentru aceasta a primit să-şi ia bărbat pe cel mai cinstit cu viaţa, adică pe tatăl nostru, Vasile, ca să aibă păzitor al vieţii şi al întregii ei înţelepciuni.

Drept aceea, ***când a venit vremea ca maica noastră să nască, a văzut în somn că purta în mâinile sale pe această pruncă, fiică a ei şi i s-a arătat un om prea încuviinţat, care a numit-o Tecla. Zic Tecla, aceea care are mare laudă între fecioare! Şi după ce prea încuviinţatul acela a numit de trei ori pe pruncă Tecla, s-a făcut nevăzut, dând uşurinţă maicii noastre ca s-o nască. Mama, după ce s-a deşteptat, îndată a născut pe sora noastră.***

Deci, numele acesta de Tecla, sora noastră îl avea în ascuns; însă eu socotesc, că prea încuviinţatul acela, care s-a arătat maicii noastre, nu avea de gând să povăţuiască pe maica noastră să o numească Tecla; ci ca mai înainte să arate prin numele acestei fecioare, viaţa surorii noastre şi asemănarea voinţei pe care o avea împreună cu fecioara Tecla.

După ce Macrina a trecut de vârsta pruncească şi s-a făcut îndemânatică a învăţa sfaturile acelea - pe care le primeşte firea copiilor - adică obiceiurile cele bune pe care părinţii săi i le-au dat, întru acelea bine a sporit. Maica noastră se sârguia s-o înveţe cuvintele Sfintei Scripturi cele de Dumnezeu insuflate şi cele ce sunt potrivite pentru vârsta copiilor, dar mai ales înţelepciunea lui Solomon şi altele câte ajută la obiceiurile cele bune ale vieţii. ***Cuvintele Psaltirii erau învăţătura Macrinei, pe care le zicea la timp potrivit, adică atunci când se scula din somn, când începea vreun lucru, când îl isprăvea, când sta şi se scula de la masă şi când se culca, totdeauna psalmii lui David îi avea în gură ca pe o bună însoţire. Cu aceste cuvinte şi cu altele asemenea, Cuvioasa Macrina creştea cu învăţătura.***

Când a învăţat să facă şi lucru sfinţit de mână, a împlinit vârsta de 12 ani, în care începe a străluci floarea tinereţii. Pentru aceea ea era vrednică de minune; căci, deşi frumuseţea ei era ascunsă, cu toate acestea nu s-a tăinuit, ci mulţi gândeau cum că Macrina avea acel fel de frumuseţe, cum în toată patria ei nu se mai află. Mulţi tineri alergau la părinţii noştri şi o cereau lor de soţie. Dar tatăl nostru, fiind înţelept şi vrednic a judeca socoteala şi aşezarea cea bună a oamenilor, a alergat la un tânăr de neam bun, iscusit la învăţătură şi strălucit la întreaga înţelepciune şi a hotărât ca acela să o însoţească pe tânăra noastră soră Macrina, dar numai după ce va veni în vârstă. Pentru aceasta, tânărul acela trăgea nădejde că avea să ia pe

Macrina de soţie şi ca arvună, a dat în cuvinte tatălui nostru, dovada pe care o avea, apărându-se şi sprijinindu-se cu dânsele faţă de cei ce-l nedreptăţeau. Cu toate acestea, moartea i-a luat aceste bune nădejdi, răpindu-l din viaţa aceasta în floarea tinereţii.

Fecioara Macrina ştia de făgăduinţa făcută de tatăl nostru, ca să o mărite după dânsul. Însă, deoarece acea hotărâre s-a împiedicat prin moartea tânărului, ea a socotit ca şi cum nunta s-ar fi făcut; deci, a judecat în mintea ei să rămână de aici înainte supusă nunţii aceleia şi a doua oară să nu se mai mărite. Când părinţii îi ziceau despre nuntă, fiindcă mulţi o cereau pentru frumuseţea ei, ea le răspundea că era lucru necuviincios şi afară de lege, ca să nu primească nunta care s-a hotărât mai înainte de tatăl nostru.

Ea zicea: "De ce să mai fac altă nuntă, deoarece oamenilor le este hotărâtă o nuntă, o naştere şi o moarte şi bărbatul care s-a logodit cu mine, după hotărârea părinţilor mei, nu a murit, ci numai s-a dus. El este viu întru Dumnezeu pentru nădejdea învierii. Deci, ar fi necuviincios lucru a nu păzi credinţa şi întreaga înţelepciune a mirelui meu, care s-a dus".

Cu nişte cuvinte ca acestea izgonea ea pe cei ce o cereau în căsătorie. Deci, a socotit că şi de aici înainte să păzească această bună hotărâre, adică să nu se despartă niciodată de lângă maica sa. Această unire a Macrinei era plină de câştig şi maicii sale; deoarece, în loc să aibă multe slujnice, slujba pe care o făcea ei era destulă; ea era bună chiverniseală amândurora, că maica slujea întru toate cele trebuincioase sufletului fiicei sale, iar fiica, trupului maicii sale. Făcea aceasta, pentru că se cădea făgăduinţei fecioriei ei să se îndeletnicească într-o sfântă lucrare ca aceasta. Ea de multe ori făcea cu osteneala mâinilor sale şi pâinea pe care o mâncau amândouă; dar nu numai aceasta, ci şi toată grija casei o chivernisea împreună cu maica sa, fiindcă maica noastră avea nouă copii, afară de Macrina, patru fii şi cinci fete. Ea era supusă în trei deosebite stăpâniri, fiindcă avea avuţii şi moşii în stăpânirea a trei neamuri. De aceea, maica noastră, pentru îngrijirea casei, era împărţită în toate părţile, căci tatăl nostru murise mai înainte.

În toate grijile acelea, Macrina era părtaşă împreună cu maica noastră, uşurând-o de greutăţile muncii, iar în vremea sa îşi păzea şi viaţa sa curată şi fără de prihană, cu învăţătura maicii sale. Lângă aceasta, pentru o petrecere ca aceea a ei, a luat pildă şi maica sa, ca să urmeze şi ea aceeaşi nevoinţă ca a ei şi puţin câte puţin a atras-o şi pe dânsa spre întinderea şi spre viaţa cea fără de materie şi mai desăvârşită a monahilor. După ce maica noastră a rânduit pe surori bine şi prin

bună rânduială, s-a întors de la şcoală şi fratele nostru mai mare, Vasile, după ce s-a ostenit mulţi ani în învăţătura filosofiei celei dinafară.

Minunata Macrina l-a luat pe Vasile cu dânsa şi în scurt timp, l-a adus la scopul adevăratei filosofii şi pustnicii. El, cu toate că era înălţat din cugetul filosofiei celei dinafară şi strălucit cu mărimea mai mult decât mulţi stăpânitori, măcar că defăimase vredniciile şi dregătoriile, cu toate acestea cuvioasa l-a făcut pe el să se despartă de strălucirea lumească, să defaime laudele înţelepciunii şi ale învăţăturii din afară şi să vină în viaţa aceasta cea desăvârşită şi să-şi pregătească lui, drumul petrecerii celei îmbunătăţite şi neîmpiedicate, adică cele prin viaţa marelui Vasile. Pe celelalte isprăvi ale lui, prin care s-a făcut cunoscut în toată lumea, le lăsăm acum, căci trebuie mult timp să le scrie cineva; de aceea să revenim acum la scopul nostru.

Deoarece fericita Macrina a scăpat de grijile vieţii celei lumeşti, a făcut şi pe maica ei să lase viaţa cea obişnuită ei, petrecerea cea amăgitoare şi serviciile pe care le avea de la slugile şi roabele ei şi să se facă cu cugetul asemenea cu cei mulţi, să se unească şi ea cu fecioarele şi monahiile în petrecere; iar pe slujnicile de mai înainte să le facă ca pe nişte surori întocmai cu cinstea.
Aici doresc să vă spun o poveste, pe care nu voiesc să o las la o parte, fiindcă printr-însa se arată mai mult gândirea cea înaltă a Cuvioasei Macrina.

Unul din cei patru fraţi ai noştri, cel de al doilea după marele Vasile, cu numele Navcratie, se deosebea de ceilalţi cu darurile cele fireşti, cu frumuseţea trupului, cu puterea, cu grăbnicia şi cu îndemânarea pe care o avea la orice lucru. Ajungând vârsta de 22 de ani, a dat mare veste şi nădejde, în auzul multora, pentru iubirea de osteneală a lui. Mai pe urmă, defăimând toate câte avea în mâinile lui, din dumnezeiasca purtare de grijă, s-a apucat cu mare pornire şi sârguinţă de petrecerea cea pustnicească a monahilor, neavând la el nimic altceva decât pe sineşi. Lui i-a urmat şi unul din oamenii casei noastre, care se numea Hrisafie şi care iubea mult pe Navcratie, având aceeaşi dragoste către petrecerea monahicească.

Navcratie s-a dus într-o pustie, aproape de râul ce se numea Irid şi aflând în vârful dealului un loc cu desiş de copaci sălbatici şi cu o poiană ascunsă, s-a aşezat acolo şi îşi petrecea viaţa departe de tulburările cetăţilor şi de grijile divanului. El slujea cu mâinile sale bătrânilor, săracilor, bolnavilor şi celor ce erau aproape. Fiind îndemânatic la prinderea peştilor, scotea hrana vieţii neputincioşilor şi cu aceste osteneli îşi împila tinereţile sale. În vremea aceea se

supunea şi voilor mamei sale, când i-ar fi poruncit ceva. Cu aceste două fapte bune îşi împodobea viaţa şi sporea în dumnezeieştile porunci.

După ce Navcratie a făcut cinci ani în nevoinţă şi pustnicie, a urmat o primejdie grea şi pricinuitoare de mâhnire, cred că din vrăjmăşia diavolului, care a întristat mult toate rudeniile noastre. El, fără nici o veste, s-a răpit din viaţa aceasta, fără nici o boală, fără nici o altă patimă arătată; că, ducându-se la râu ca să prindă peşte, a rămas să hrănească pe acei bătrâni şi neputincioşi, pe care îi îngrijea la bătrâneţe; deci, s-a adus la chilia sa mort, împreună cu Hrisafie, tovarăşul său.

Maica noastră, fiind departe de acel loc cale de trei zile, după ce s-a înştiinţat de moartea lui, măcar că era desăvârşită în fapte bune, cu toate acestea a biruit-o mâhnirea şi de întristarea ei s-a făcut ca fără de suflare şi fără de glas. Atunci s-a arătat vitejia şi fapta bună a marii Macrina; căci ea s-a împotrivit întristării, cu gândul şi socoteala cea dreaptă, păzindu-se nebiruită. Astfel, prin socoteala ei cea tare şi nebiruită, a întărit neputinţa maicii noastre şi a scos-o din adâncul întristării, învăţând şi îndreptând spre bărbăţie sufletul ei. Pentru aceasta maica noastră şi-a revenit îndată din acea mâhnire şi n-a pătimit nimic din slăbiciunile femeilor, adică să strige sau să-şi rupă hainele de pe sine de durere sau cu versuri de bocet să-şi pornească plângerile. Ea răbda întristarea cu linişte şi cu netulburare, izgonind de la sine neputinţa firii femeieşti, cu gândurile sale cele drepte şi cu cuvintele pe care i le aducea Macrina, spre mângâierea suferinţei.

După ce maica noastră s-a izbăvit de grijile pentru creşterea şi pentru aşezarea lor şi după ce a împărţit averea ei fiilor, atunci, după cum am zis mai sus, viaţa fiicei sale, Macrina, i s-a făcut ei sfat şi pildă bună către viaţa pustnicească. Pentru aceasta a lăsat toate obiceiurile cele vechi şi a ajuns la aceleaşi măsuri ale cugetării Macrinei şi s-a făcut de o cinste cu celelalte monahii. Ea mânca din aceeaşi mâncare, dormea pe acelaşi aşternut şi asemenea se împărtăşea din toate celelalte. Precum sufletele acelea care se despart de trupurile lor, în aceeaşi măsură se despart şi de toate grijile lumii, tot astfel şi viaţa Macrinei şi a maicii noastre era despărţită de toată deşertăciunea lumească. Ele urmau viaţa cea îngerească, căci în petrecerea lor nu se arăta mânie, pizmă, ură, mândrie sau vreo altă patimă de felul acesta şi nici se afla în ele vreo poftă a lucrurilor celor deşarte, de cinste, slavă, trufie şi celelalte asemenea, ci înfrânarea era desfătarea lor. Deci, slava lor era de a nu fi cunoscute de cineva.

Toate lucrurile cele iubite ale acestei vieţi, ele le aveau ca pe nişte lucruri deşarte; iar lucrul singur adevărat era cugetarea dumnezeieştii Scripturi, rugăciunea necontenită şi cântarea de psalmi neîncetată, care se făcea toată noaptea şi toată

ziua. Ce cuvânt poate să arate o petrecere ca aceasta, care era ca un hotar între viaţă omenească şi între cea îngerească? Căci, ca să se elibereze de patimile cele omeneşti, Macrina şi maica noastră erau mai presus decât starea oamenilor cea firească; iar a avea trup şi a trăi împreună cu simţirile, era mai prejos decât firea îngerească.

Dar poate ar îndrăzni cineva să zică, că nici cu aceasta nu erau mai prejos; căci, deşi erau împreună legate cu trupul, cu toate acestea, după asemănarea îngerilor celor fără de trupuri, nu se trăgeau în jos de greutatea trupului, ci viaţa lor era aleasă şi înălţată către cer, ridicându-se cu puterile cele cereşti. Astfel au petrecut ele mai mulţi ani şi împreună cu anii creşteau şi cu faptele bune. Ea totdeauna sporea spre mai înaltă măsură, prin adăugirile faptelor bune cele noi.

La acest mare scop al vieţii Macrinei, slujea alesul şi bunul Petru, fratele nostru, cel mai de pe urmă, care, îndată după ce s-a născut, a rămas orfan de tată; dar, deşi tatăl nostru a murit, Macrina, sora noastră cea mai mare, l-a crescut şi l-a învăţat cu înaltă filosofie şi pedagogie. Ea l-a iscusit atât de mult, de mic copil, în sfintele învăţături, încât n-a dat libertate sufletului său să-l plece sau să-l abată la vreun lucru deşert. Macrina i s-a făcut lui tată, dascăl, pedagog, maică şi sfetnic la toate lucrurile şi faptele bune. În acest fel l-a pregătit, încât mai înainte de a trece vârsta copilăriei, s-a înălţat la acest scop înalt al pustniciei şi s-a făcut îndemânatec la tot meşteşugul; căci lucra cu mâinile, neavând nici un povăţuitor sau meşter care să-l înveţe. El a învăţat cu de-amănuntul meşteşugul şi ştiinţa, pe care alţii cu multă vreme şi cu oasteneală le-au învăţat. Deci, fratele nostru Petru, defăimând înţelepciunea cea dinafară şi având firea sa ca dascăl la toată învăţătura bună, căutând şi la sora noastră Macrina, ca la o faptă a lucrului cel bun, atât de mult a sporit în faptă bună, încât nu era mai prejos de marele Vasile.

În vreme aceea s-a întâmplat o foamete mare. Mulţi, auzind de facerile lor de bine - căci Macrina, maica şi fratele nostru, Petru, au plecat să petreacă în pustie - alergau la locul unde se nevoiau ei, iar Petru, prin iconomia lui Dumnezeu, atât de mult a înmulţit hrana şi bucatele celor flămânzi, încât mulţimea oamenilor care veneau la dânşii făcea pustia aceea ca pe o cetate.

Între timp, maica noastră, ajungând la adânci bătrâneţi, s-a dus către Domnul, odihnindu-se pe mâinile celor doi fii ai săi. Însă vrednic lucru este să spunem aici şi cuvintele rugăciunii pe care ea le-a zis fiilor săi când şi-a dat sufletul. După ce s-a rugat mai întâi pentru fiii ei, care lipseau şi-a întins mâinile sale peste Macrina şi Petru, care şedeau aproape de dânsa, unul la dreapta şi altul la stânga sa şi a zis acestea către Dumnezeu: "Doamne, Ţie Îţi dăruiesc şi această pârgă şi pe al zecelea

fiu al meu. Pârga mea este fiica cea întâi născută, iar al zecelea este fiul meu cel de pe urmă. Ţie îţi sunt dăruiţi după lege şi cei dintâi născuţi şi zeciuielile tuturor rodurilor; căci toate sunt prinosuri şi dăruiri ale Tale. Deci, să fie sfinţenia şi darul Tău asupra pârgii acesteia şi asupra acestui al zecelea fiu al meu", arătând cu mâinile ei spre Macrina şi Petru. Acestea zicând, a încetat şi din rugăciune şi din viaţă, după ce a poruncit fiilor ei ca trupul să i-l îngroape în mormântul tatălui lor.

După ce au săvârşit porunca maicii lor, s-au nevoit în pustnicie mai cu sârguinţă, întrecându-se întotdeauna cu viaţa lor, iar isprăvile lor cele dintâi le biruiau cu cele mai de pe urmă. În acest timp, marele Vasile a fost ales arhiepiscop al Cezareei, apoi a hirotonit, preot şi arhiereu al Sevastiei pe fratele nostru Petru. De atunci, Petru a petrecut viaţă şi mai sfântă, mai curată şi mai cinstită decât întâia oară; căci, cu adăugirea arhieriei, s-a mărit şi nevoinţa lui *(Notă - În viaţa Sfântului Vasile cel mare, este scris în limba rusească, cum că Sfântul Petru, episcopul Sevastiei, a fost însurat şi zice că eparhioţii cârteau pentru aceasta. Apoi scrie cum l-au pârât Sfântului Vasile şi multe altele după cum se scrie acolo. Însă toate sunt neadevărate; pentru că aici Sfântul Grigorie, fratele lor, nu spune nimic despre aceasta).*

După ce au trecut opt ani, marele Vasile, cel vestit în toată lumea, a plecat din viaţa aceasta şi s-a dus către Domnul, făcându-se pricină de plâns patriei sale şi la toţi creştinii.

Sora noastră, Macrina, auzind de departe înştiinţarea plină de jale a morţii lui, s-a mâhnit cu sufletul de acea pierdere. Şi cum era cu putinţă să nu simtă durerea morţii şi aceea care îi era soră? - durere care, până şi vrăjmaşii adevărului, au simţit-o. Cu toate acestea nu a căzut în deznădejde, ci a suferit cu bărbăţie acea durere; căci, precum argintul se lămureşte în multe feluri de topitori, ca să se scoată toată întinăciunea şi rugina şi să rămână desăvârşit curat, tot aşa şi Macrina s-a lămurit prin multe feluri de încercări dureroase. ***De aceea s-a arătat totdeauna bărbăţia cea adevărată şi neclintită a sufletului ei: întâi prin moartea fratelui său Navgratie, al doilea prin despărţirea maicii sale şi al treilea, când marele Vasile s-a dus din această viaţă - cel care a fost păstorul de obşte al neamului omenesc - rămânând ca un luptător nebiruit şi trecând peste toate primejdiile vieţii.***

După nouă ani de la moartea marelui Vasile, s-a adunat sinod în Antiohia, la care am fost şi eu. După ce sinodul s-a risipit, ne-am întors fiecare în eparhiile noastre şi mai înainte de a se împlini anul, mi-am pus în gând să mă duc la sora mea Macrina, pentru că trecuse mult timp de când nu m-am mai dus să o cercetez. La aceasta am

fost împiedicat de îmbulzeala ispitelor, pe care le-am pătimit de la începătorii eresului arian. Numărând anii, am aflat că erau trecuţi de opt, de când nu am întâlnit-o şi nu am văzut-o; deci am plecat.

După ce am călătorit multă vreme pe drum, fiind departe de sora mea, am avut un vis care îmi arăta înfricoşate nădejdi despre vremea viitoare. Mi s-a arătat în vis că port pe mâinile mele nişte moaşte de mucenici, din care ieşea atita strălucire, parcă ar fi ieşit din oglindă cea curată când se pune în dreptul soarelui, încât acea strălucire îmi întuneca ochii şi nu puteam să mai privesc. Visul acesta l-am avut de trei ori în acea noapte; dar nu am putut să înţeleg ce mi s-a arătat. Numai în sufletul meu simţeam o mâhnire mare şi căutam să văd din fapte împlinirea visului arătat. Când am ajuns aproape de sihăstrioara cuvioasei, am întrebat pe un prieten, mai întâi despre fratele nostru Petru. Acela mi-a răspuns că Petru are şase zile de când a plecat ca să vină la noi. Din aceasta am cunoscut că el s-a dus pe alt drum şi de aceea nu ne-am întâlnit. Apoi am întrebat despre Cuvioasa Macrina cum se află şi aflând că este bolnavă, m-am grăbit la drum şi am călătorit mai iute; căci întristarea şi frica au tulburat sufletul meu de ceea ce are să fie.

După ce am ajuns la sihăstria cuvioasei, toţi pustnicii au ieşit în întâmpinarea mea - că aveau acest obicei, ca să întâmpine pe prieteni - iar ceata pustnicelor stătea cu bună podoabă în biserică şi mă aşteptau. Deci, după ce am intrat în biserică şi după terminarea rugăciunii care se făcea de obicei, monahiile şi-au plecat capetele cu bun chip şi s-au dus. Văzând eu că Macrina, egumena lor, nu era cu dânsele, am luat un povăţuitor şi m-am dus la chilia ei. Ea zăcea de boală, culcată jos pe un aşternut întins pe o scândură. Ca aşternut avea sub dânsa un sac de păr, iar în loc de pernă avea altă scândură pusă de-a curmezişul. Pe aceea îşi rezema capul sau grumazul său.

Dacă m-a văzut că am venit aproape de uşa chiliei, s-a sculat şi s-a rezemat în cot, dar n-a putut să vină la mine, fiindcă puterea ei era slăbită de fierbinţeală. Deci, întărindu-şi pe pământ mâinile ei pe cât putea, s-a tras pe brânci din zăcerea ei şi cu aceasta a împlinit primirea întimpinării mele. Eu, văzând-o astfel, îndată am alergat şi sprijinind-o cu mâinile mele, am ridicat-o şi am pus-o pe aşternutul ei obişnuit pe care zăcea. ***Ea, întinzându-şi mâinile spre Dumnezeu, a zis: "Îţi mulţumesc, Doamne, Dumnezeul meu, că mi-ai îndeplinit cererea şi nu m-ai lipsit de dorinţa mea, că ai pornit pe robul Tău spre cercetarea roabei Tale".*** Dar, ca să nu-mi pricinuiască vreo mâhnire, şi-a ţinut suspinul ei şi silindu-se să-şi ascundă faţă de mine necazul inimii sale, a început să-mi spună cuvinte de bucurie şi astfel mă bucura cu întrebările ei.

Când a început vorba despre marele Vasile, îndată s-a zdrobit inima mea şi faţa mi s-a posomorât. Dar fericita Macrina era atât de departe de a se mâhni împreună cu mine, încât din aducerea aminte a Sfântului, a luat pricină de mai multă mărime de suflet şi a vorbit mult despre firea omenească, arătând lucrarea lui Dumnezeu care este ascunsă în întâmplările cele aducătoare de mâhnire. Ea a vorbit atât de mult despre viaţa ce va să fie, fiindcă era luminată de Sfântul Duh, încât mi se părea că mintea mea s-a înălţat prin cuvintele ei şi a ieşit din trup, mergând la cele neapropiate ale cerurilor, povăţuindu-mă de cuvintele ei.

Deci, precum auzim despre Iov că avea dureri în trup, dar mintea lui nu se împiedica din lucrarea sa, nici îşi curma gândul său a privi tainele cele mai înalte, un lucru ca acesta vedeam şi la fericita Macrina. Deşi fierbinţeala uscase toată puterea ei şi o împingea spre moarte, ea însă, răcorindu-şi trupul cu răbdarea ca cu o rouă, îşi avea mintea neîmpiedicată de vederea celor înalte, nevătămându-se deloc de boală şi slăbiciune. De nu s-ar fi întins cuvântul atât de mult, aş fi voit să povestesc toate cele următoare, adică cum s-a înălţat cu vorbirea pururea pomenita Macrina, cum a filosofat despre suflet şi pentru care pricină s-a făcut omul, cum s-a făcut muritor şi de unde i-a venit moartea şi cum se întoarce iarăşi din moarte la viaţă. Acelea le povestea ea cu multă uşurinţă, fiindcă era luminată de darul Sfântului Duh şi cuvintele curgeau din gura ei, precum curge apa de izvor.

După ce s-a săvârşit vorbirea, a zis către mine: "Frate, este vremea să odihneşti puţin trupul tău, care este ostenit de atâta călătorie". Eu, deşi aveam multă trebuinţă de odihnă, nu voiam să mă despart de dânsa şi să n-o mai văd, vrând să-i ascult cuvintele ei cele mari şi pline de dulceaţă duhovnicească. Dar, de vreme ce aceasta îi era ei plăcut, ca să mă arăt că în toate mă plec dascălului meu, am mers cu un povăţuitor într-o grădină ce era în apropiere şi găsind un sălaş pregătit, foarte bucuros m-am odihnit la umbra copacilor celor cu viţă de vie. Cu toate acestea nu era cu putinţă să simt acea veselie care mi se pregătise, căci sufletul meu se necăjea din aşteptarea celor de întristare; visul pe care îl văzusem, se părea că se arăta prin fapte. Vederea fericitei Macrina dinaintea mea, se arăta cu adevărat ca nişte sfinte moaşte de sfânt mucenic, care erau strălucite de darul Sfântului Duh ce locuia într-însele.

În vremea când eu mă aflam mâhnit pentru aşteptarea celor ce aveau să fie, nu ştiu cum cuvioasa a cunoscut gândurile mele şi a trimis la mine veste de bucurie, spunându-mi să fiu cu inimă bună şi să am pentru dânsa nădejdi mai bune, căci simte că-i este mai bine. Ea nu zicea acestea ca să mă amăgească, ci erau adevărate, deşi eu atunci nu le-am înţeles. Cu adevărat aşa au fost, căci, precum un drumeţ care aleargă şi întrece pe cel împreună luptător cu el, când a ajuns aproape

de sfârşitul drumului şi când se apropie să ia darul şi să vadă cununa biruinţei, atunci el se bucură în sine ca şi cum ar fi luat-o şi vesteşte biruinţa cu bucurie prietenilor săi, astfel şi fericita Macrina, pornind dintr-un aşezământ ca acesta, mi-a vestit să nădăjduiesc pentru dânsa cele mai bune; fiindcă atunci privea către darul chemării celei de sus şi numai nu zicea cuvântul acela al Apostolului: Mi s-a pregătit mie cunună a dreptăţii, pe care mi-o va da Dreptul Judecător. Cu nevoinţa cea bună m-am nevoit, drumul l-am săvârşit şi credinţa am păzit.

Bucurându-mă eu de vestea auzită, m-am împărtăşit din multe feluri de bucate pe care le gătise şi care erau pline de toată veselia inimii; căci sârguinţa cuvioasei în acest chip se pogorâse, până şi la gătirea bucatelor mele. După ce m-am odihnit, iarăşi m-a chemat şi a început să pomenească faptele pe care le-a făcut din tinereţile ei; asemenea îmi povestea şi de lucrurile părinţilor noştri, câte le ţinea minte şi câte au urmat mai înainte de naşterea mea; apoi spunea şi de viaţa mea care a urmat. Scopul ei era ca, prin această povestire, să aducă mulţumire lui Dumnezeu pentru toate.

Povestea despre viaţa părinţilor noştri, nu că era atât de strălucită în acele vremi, ci a crescut şi s-a mărit din iubirea de oameni a lui Dumnezeu, fiindcă strămoşii tatălui nostru au mărturisit pe Hristos şi s-au lipsit de averile lor. Strămoşul maicii noastre a fost omorât de urgia împărătească şi părinţii noştri au rămas străini de averile părinţilor lor. Cu toate acestea, viaţa şi bogăţia părinţilor noştri atât au crescut - prin credinţa care au avut-o către Dumnezeu - încât în vremea lor nu era altul mai renumit şi mai vestit decât dânşii. Averea lor s-a împărţit la fiecare din fraţii noştri; dar Dumnezeu, cu binecuvântarea Sa, atât de mult a înmulţit averile fiecărui fiu, încât averea fiecăruia covârşea întreaga avere a părinţilor noştri.

Cuvioasa zicea încă şi aceasta, că din câte averi i-a revenit, nu a ţinut pentru sine nimic, ci pe toate le-a dat fratelui său, Petru, ca să le iconomisească după porunca lui Dumnezeu. Viaţa ei a fost astfel - din binecuvântarea lui Dumnezeu - încât mâinile ei nu încetau, lucrând după poruncă. ***Ea nici către oameni n-a privit cândva, nici cu facerile de bine şi cu milostenia oamenilor nu şi-a iconomisit trebuinţele vieţii sale. Ea niciodată n-a izgonit pe fraţii care i-au cerut milostenie, fără să le dea ceva, nici n-a cerut de la iubitorii de Hristos, care împărţeau milostenie; căci şi Dumnezeu îi creştea ale ei pe ascuns. Acel puţin lucru de mâini care îl lucra, îl înmulţea ca pe nişte seminţe, cu binecuvântarea Sa.***

Dar fiindcă şi eu am început a povesti ostenelile care am pătimit mai înainte, adică despre prigonirea pe care a făcut-o rău credinciosul împărat Valent împotriva

dreptei credinţe şi mai pe urmă despre gâlceava şi tulburarea Bisericilor lui Hristos, care ne-a chemat pe noi spre nevoinţe şi osteneli, Cuvioasa Macrina a zis către mine: *"Nu încetezi de a te arăta nemulţumitor către bunătăţile care ţi le-a dăruit Dumnezeu? Nu-ţi îndreptezi nemulţumirea ta? Nu alături bunătăţile părinţilor tăi cu ale tale? Aşa era tatăl nostru de cunoscut, încât era cel dintâi dintre ritori; dar, cu toate acestea, vestea despre el nu a trecut peste hotarele patriei noastre. Dar tu te-ai făcut renumit între cetăţi, popoare şi neamuri. Biserica lui Dumnezeu trimite de te cheamă ca să le ajuţi şi să le îndreptezi, iar tu nu socoteşti darul acesta, nici nu ştii de unde este pricina atâtor bunătăţi! Deci, se cade să mulţumeşti lui Dumnezeu, Care te-a ridicat pe tine la înălţimea aceasta, prin rugăciunile părinţilor noştri; căci tu, de la sineţi, nu aveai nici o putere la aceasta".*

Acestea le zicea ea, iar eu doream ca ziua să se lungească mai mult, ca să nu înceteze această fericită ocazie de a-mi îndulci auzul cu cuvintele ei. Dar, de vreme ce glasul celor ce cântau, ne-a chemat la Vecernie, m-am dus în biserică; iar ea s-a îndreptat iarăşi către Dumnezeu prin rugăciune. Trecând astfel noaptea şi sosind ziua, am socotit mai înainte, din semnele care le vedeam, că în ziua aceea avea să fie sfârşitul vieţii sale, fiindcă fierbinţeala a stricat toată puterea trupului ei.

Cunoscând ea neputinţa gândurilor mele, socotea să mă scoată din aşteptările cele mâhnite şi îmi risipea întristarea sufletului meu cu cuvintele ei cele bune. Cu toate acestea, sufletul meu primea multe feluri de pătimiri şi după obiceiul firesc, se pleca spre întristare, după cum era de cuviinţă; pentru că nu mai era nădejde să-i mai aud altădată glasul, că după puţin avea să iasă din viaţa aceasta - lauda cea de obşte a neamului nostru. În alt chip se mai umplea sufletul meu de bucurie, socotind acelea pe care vedeam, precum că sora mea a covârşit cu adevărat firea obişnuită şi s-a făcut mai presus de obşte.

Eu vedeam pe fericita Macrina, când a ajuns la răsuflarea cea de pe urmă, că nu se temea de despărţirea de viaţă, nici nu a pătimit vreo schimbare pentru aşteptarea morţii ei. Ea a vorbit cu minte înaltă despre petrecerea monahicească, până la cea mai de pe urmă suflare. Pentru aceasta mi se pare că atunci a arătat celor ce erau de faţă dumnezeiescul dor, pe care îl ascundea în adâncurile sufletului ei, către Mirele cel nevăzut, Hristos şi câtă dorinţă avea să se lase de legăturile trupului, ca să ajungă mai iute la doritul Hristos şi să se unească cu El.

Partea cea mai mare a zilei trecuse şi soarele a ajuns la apus, iar sârguinţa fericitei nicidecum n-a obosit. Deci, cu cât se apropia de sfârşitul vieţii, cu atât mai mult alerga cu dorinţa fierbinte către Cel dorit, văzând mai curat frumuseţea Mirelui ei.

Pentru aceea nu mai căuta la mine, ci privea la Dânsul; pentru că patul ei căuta spre răsărit, de aceea a lăsat vorbirea care o făcea cu mine şi vorbea cu Dumnezeu prin rugăciuni şi Îl ruga şoptind, cu aşa glas, încât de-abia auzeam cuvintele ei, care erau acestea:

"Doamne, Tu în dar ne-ai dezlegat pe noi de frica morţii. Tu ai pus începutul vieţii celei adevărate şi sfârşitul vieţii de acum. Tu pentru o vreme odihneşti trupurile noastre cu somnul morţii şi iarăşi ne deştepţi pe noi cu trâmbiţa cea mai de pe urmă. Tu dai pământului ca pe un amanet trupul nostru, pe care cu mâinile Tale l-ai închipuit şi iarăşi îl iei din pământ, pe acel care l-ai dat lui şi în dar schimbi în nestricăciune trupul nostru cel muritor şi grozav. Tu ne-ai izbăvit pe noi din blestem şi din păcat, făcându-Te pentru dragostea noastră blestem şi păcat. Tu ai zdrobit capul balaurului, care, prin neascultare, a înghiţit pe om. Tu ne-ai deschis nouă calea către înviere şi zdrobind porţile iadului, ai surpat stăpânirea morţii, adică pe diavol. Tu ai dat semn celor ce se tem de Tine, chipul cinstitei Tale Cruci, spre pierderea vrăjmaşului şi spre apărarea vieţii noastre. Spre Tine, Dumnezeul meu, m-am aruncat din pântecele maicii mele şi spre Tine a nădăjduit sufletul meu, din toată puterea mea. Ţie mi-am dăruit trupul şi sufletul meu din tinereţe şi până acum.

Pune-mi înainte înger luminat, ca să mă povăţuiască la locul odihnei şi în sânurile sfinţilor părinţilor noştri. Tu, Cel ce ai oprit sabia cea de văpaie şi ai aşezat în Rai pe vestitul tâlhar, care s-a răstignit împreună cu Tine şi a căzut sub îndurările Tale; pomeneşte-mă şi pe mine întru împărăţia Ta, că şi eu m-am răstignit împreună cu Tine, pironindu-mi cu frica Ta cărnurile mele şi înfricoşându-mă de judecăţile Tale. Să nu mă desparţi pe mine de aleşii Tăi în înfricoşata prăpastie, nici să se pună împotrivă în drumul meu pizmaşul diavol; nici să se afle înaintea ochilor Tăi păcatele mele, orice am greşit prin neputinţa firii mele, cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. Tu, Cel ce ai putere a ierta păcatele, iartă-mi şi mie, ca să mă aflu înaintea Ta, când mă voi dezbrăca de trupul acesta, neavând nici o întinăciune în chipul sufletului meu; ci sufletul meu să se primească în mâinile Tale curat şi fără de prihană, ca tămâia înaintea Ta".

Zicând acestea, a făcut semnul Sfintei Cruci pe ochi, pe gură şi pe inima sa. Apoi, pentru că i se arsese limba de fierbinţeală, nu a mai putut să pronunţe un cuvânt. Asemenea şi glasul i se stinsese şi numai prin semnul buzelor şi prin mişcarea mâinilor înţelegeam că se roagă.

Asupra acestora a sosit şi seara şi când a adus lumânare, fericita a deschis ochii şi a văzut lumina. Ea se arăta că avea sârguinţă să zică obişnuita mulţumire de seară, dar, fiindcă i se curmase glasul de tot, a mulţumit cu inima şi cu mişcarea mâinilor şi împreună cu inima i se mişcau şi buzele. Îndată ce a sfârşit mulţumirea, a făcut semnul Sfintei Cruci pe faţa sa. După aceea a răsuflat odată tare şi greu şi apoi şi-a dat sufletul. Atunci mi-am adus aminte de porunca ei, care mi-a dat-o când am întâlnit-o întâia dată, ca să pun mâinile peste ochii ei după ce va muri şi să-i închid, precum se obişnuieşte la morţi, iar trupul ei să îl îngrop după cum se cuvine. Deci, am pus mâna pe sfânta ei faţă, atât numai ca să-i împlinesc porunca, pentru că ochii fericitei nu aveau trebuinţă de a-i închide cineva, că i-a închis singură cu mare bunăcuviinţă, precum se închid în somnul cel firesc. Asemenea s-au închis şi buzele cu potrivire şi mâinile ei s-au întins pe piept. Toată aşezarea trupului s-a făcut cu bun chip de la sine şi nu avea trebuinţă de vreo mână să-l împodobească.

Deci, eu din două părţi am slăbit de pătimirea întristării: atât de moaştele pe care le vedeam, cât de plângerea fecioarelor. Dar ele au suferit întristarea lor cu linişte şi au încetat cu pornirea bocetelor din afară, de frica care o aveau de dânsa; căci faţa egumenei deşi tăcuse din certare, cu toate acestea ele se temeau să nu audă zgomot de plângere mare, afară de rânduiala şi porunca ei şi să mâhnească pe învăţătoarea lor cea moartă. Dar n-au mai putut să ţină cu linişte mâhnirea, că durerea ardea în sufletele lor ca un foc ascuns. Atunci numaidecât s-a auzit de la dânsele un glas amar şi neţinut, aşa încât nici eu n-am mai putut să-mi ţin gândul. Atunci patima întristării m-a înecat cu totul, ca un râu de primăvară şi n-am socotit cele ce aveam în mâini, ci m-am dat cu totul plânsului, socotind că era pricină binecuvântată, pentru care plângeau monahiile.

Ele nu plângeau pentru că au fost lipsite de trupeasca purtare de grijă a cuvioasei, nici pentru vreun alt lucru lumesc de care se mâhnesc mirenii la moartea rudelor lor; ci plângeau şi se tânguiau, pentru că s-au lipsit de nădejdea şi mântuirea sufletelor lor cea după Dumnezeu şi cu lacrimi strigau acestea: "S-a stins făclia ochilor noştri; s-a luat de la noi lumina povăţuirii sufletelor noastre; s-a ridicat de la noi pecetea nestricăciunii noastre, s-a curmat legătura întregii noastre înţelepciuni, s-a zdrobit întărirea celor neputincioase şi s-a pierdut vindecarea celor bolnavi! O, buna noastră învăţătoare, în zilele tale, noaptea ni se arăta ca ziua, fiindcă se lumina cu viaţa ta cea curată; iar acum şi ziua ni se pare noapte şi întuneric!" Mai mult decât toate monahiile, plângeau acelea pe care le găsise cuvioasa lepădate în cale pe vremea foametei şi le luase, le crescuse şi le povăţuise în viaţa cea nestricăcioasă a fecioriei, căci o numeau maica şi hrănitoarea lor.

După puţină vreme, privind eu la sfântul cap al moaştelor celei moarte, ca şi cum am fost certat de dânsa pentru neorânduiala şi tulburarea plânsetelor, îndată mi-am ridicat gândul, ca dintr-un adânc al mării şi am strigat către fecioare: "Uitaţi-vă la dascălul vostru şi aduceţi-vă aminte de poruncile ei, cu care vă învăţa ca să păziţi toată buna rânduială la toate lucrurile. Acel suflet dumnezeiesc ne-a învăţat să plângem numai în vremea când ne rugăm lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să-l facem şi acum. Deci, să schimbăm glasurile de plângere în cântare umilitoare de psalmi". Am zis aceasta cu glas mare, ca glasul meu să biruiască plânsetelor lor. După aceea, am îndemnat pe fecioare să meargă la chilii şi să rămână puţine din ele ca să-i slujească, adică acelea pe care le primea fericita pe când trăia.

Între ele era şi o femeie renumită în bogăţie, din neamul cel bun, care se numea Uetiani şi fiind frumoasă, se măritase după un bărbat bogat. După puţină vreme a rămas văduvă şi a luat ca păzitoare şi povăţuitoare a văduviei ei pe fericita Macrina. Uetiani, cea mai multă vreme o petrecea împreună cu fecioarele şi învăţa de la dânsele petrecerea cea îmbunătăţită. Deci, acesteia i-am zis că acum nu este lucru oprit a pune peste sfintele moaşte oarecare podoabă luminată de giulgiuri strălucitoare, pentru a împodobi acel trup curat.
Uetiani a zis: "Se cuvine să ne înştiinţăm dacă şi cuvioasa a judecat cu cale să i se facă acest lucru, adică, dacă este cu cuviinţă să facem ceea ce şi ei îi va plăcea; căci ce este bineplăcut lui Dumnezeu şi ei îi va fi bineplăcut!"

Era o fecioară mai întâi decât toată ceata celorlalte, cu numele Lampadia şi cu treapta, diaconiţă. Aceasta ştia cu de-amănuntul cele ce poruncise cuvioasa despre îngroparea ei. Deci, întrebând-o eu, mi-a răspuns cu lacrimi: "Împodobirea sfintei este viaţa cea curată! Aceasta era podoaba ei pe când trăia şi aceasta să fie şi acum la îngroparea ei. Cele ce sunt spre împodobirea trupului, nu le-a primit, nici nu le-a păzit în viaţa ei, ca să le aibă acum la îngropare. Drept aceea şi de vom voi să facem ceva mai mult moaştelor ei, nu avem nici gătirea, nici chipul".

Eu am întrebat-o: "N-aveţi nimic păstrat din cele ce pot să împodobească moaştele ei?"

Ea a răspuns: "Ce să avem păstrat? Aici sunt toate lucrurile ei ce le avea: îmbrăcămintea, acoperământul şi încălţămintea cea ruptă a picioarelor ei. Acestea sunt bogăţia şi hainele ei şi afară de acestea pe care le vedeţi nu are ascuns nimic altceva în lăzi, nici în chilia ei. Ea ştia o vistierie a bogăţiei ei, cerul. Pentru aceea le-a strâns acolo pe toate şi n-a lăsat nimic pe pământ!"

La acestea eu i-am zis: "Dar dacă voi aduce vreuna din acelea care le-am păstrat pentru îngroparea ei, oare îi va fi ei plăcută?"

Ea mi-a răspuns: "Sfânta, dacă ar fi fost vie, cu adevărat ar fi primit prinosul acesta, atât pentru arhieria pe care o ai, cât şi pentru rudenia cea frăţească a firii. Ea n-ar fi socotit ca străin darul fratelui ei; fiindcă pentru aceasta a poruncit să se îngroape trupul ei cu mâinile tale".

Fiindcă ne-a dat voie să înfăşurăm sfintele ei moaşte în hainele mele, am poruncit unui om al meu, să aducă o haină ca să îmbrăcăm moaştele ei.

Uetiani, înfăşurând cu mâinile ei sfinţitul cap al Cuvioasei Macrina, a pus mâna pe grumajii ei şi a zis către mine: "Iată podoaba care este atârnată de grumaz!" Şi, dezlegând legătura de pe cap, mi-a arătat o cruce şi un inel de fier, care erau legate de gât cu aţe subţiri şi atârnau deasupra inimii sale.

Eu am zis: "Câştigul acesta să fie de obşte! Tu să ai crucea spre păzirea ta, iar mie îmi este destul moştenirea inelului!" Deasupra peceţii inelului era închipuită o cruce, care arăta cinstitul lemn al Sfintei Cruci. Acela era ascuns în pecetea inelului, precum mi-a spus Uetiani, care ştia.

Dar, deoarece era vremea să se îmbrace trupul cel curat cu haina şi fericita îmi dăduse poruncă să-i slujesc la aceasta, iată că vine şi Uetiani, cea mai sus pomenită şi îmi ajută. Pe când îmbrăcam sfintele moaşte cu haina, ea mi-a zis: "Să nu laşi nevăzută minunea cea mare care a făcut-o sfânta!" Atunci îndată a dezgolit o parte oarecare din pieptul ei şi aducând luminarea mai aproape de partea aceea, mi-a arătat un semn mic în piele, care se asemăna cu un ac subţire. Eu i-am zis ei: "Ce minune este, dacă această parte a trupului are semnul acesta?"

Ea a răspuns: "Acesta a rămas pe trupul ei, ca o aducere aminte a ajutorului cel mare pe care fericita l-a primit de la Dumnezeu. Pentru că într-o vreme, s-a ivit în partea aceasta a trupului ei o boală cumplită, încât era în primejdie mare, căci dacă nu se tăia cu briciul, se făcea mare şi nu se mai putea vindeca; pentru aceasta maica ei o rugă să aducă un doctor să o vadă. Fericita, socotind că a se dezgoli la trup şi a se vedea de ochi străini, era mult mai rău decât boala aceea pe care o suferea, după ce a venit seara şi a săvârşit către maica sa obişnuita ei slujbă, a intrat în sfântul altar şi acolo, căzând în genunchi, a rămas toată noaptea, rugându-se lui Dumnezeu, Doctorul tuturor, să o tămăduiască. Ea a vărsat atâtea lacrimi, încât cu ele a făcut tină şi din tina aceea a făcut o doctorie pentru boala ei. Dar, fiindcă maica sa se mâhnea şi o îndemna să aducă un

doctor, Sfânta a zis către dânsa că, dacă va face cu mâna ei semnul Sfintei şi de viaţă făcătoarei cruci pe partea trupului unde o durea, se va tămădui. Atunci îndată a pus mâna sa pe sânul ei şi a făcut Semnul Cruci. Şi, o, minune! Rana s-a tămăduit şi a rămas numai acest mic semn, ca să fie spre aducere aminte a dumnezeieştii tămăduiri şi spre necontenita mulţumire către Dumnezeu".

După ce trupul Sfintei s-a împodobit în acest chip, Uetiani mi-a zis: "Nu se cuvine ca sfânta să se arate împodobită ca o mireasă în ochii fecioarelor; deci, eu am o haină neagră, care a fost a fericitei maicii tale; pe aceea se cuvine să o punem peste sfintele moaşte, ca să nu se arate sfinţita frumuseţe, care străluceşte cu această străină împodobire a hainei". Astfel a pus deasupra haina cea neagră, dar şi prin ea strălucea faţa Sfintei. Gândesc că puterea cea dumnezeiască a dat sfintelor moaşte darul acesta, încât după visul acela pe care l-am avut mai înainte, se vedea că ieşeau fulgere din frumuseţea aceea.

După ce noi am săvârşit acestea şi se auzeau cântările şi plângerile fecioarelor, nu ştiu cum s-a auzit glasul acela de cei ce locuiau împrejur, încât toţi au alergat împreună din toate părţile. Ei au venit atât de mulţi, încât nici curtea nu-i încăpea. Deci, în noaptea aceea s-a făcut priveghere cu cântări de laudă, precum se face la praznicile mucenicilor; iar când s-a ajuns la slujba Duminicii, mulţimea bărbaţilor şi femeilor care se adunaseră au tulburat cântarea de psalmi cu plângerile lor. Eu, cu toate că sufeream rău de întristare, însă mă gândeam că ar fi cu putinţă ca să nu se lipsească nimic din acelea, care se cădea să se facă la îngropare. De aceea am despărţit mulţimea adunată, pe femei le-am pus împreună cu fecioarele, iar pe bărbaţi, împreună cu ceata monahilor. Astfel am făcut să fie de amândouă părţile câte o cântare de psalmi bine întocmită.

După ce s-a făcut ziuă şi tot locul sihăstriei se strâmtorase, din cauza mulţimii, Araxie, episcopul acelei cetăţi, care venise la îngropare cu toţi preoţii, m-a îndemnat să ridicăm moaştele şi să le ducem la locul unde aveau să se îngroape. Atunci, eu mai întâi am rânduit racla cu moaştele de o parte, iar episcopul de altă parte şi doi citeţi de celelalte două părţi. Astfel am mers cu linişte, iar înainte de amândouă părţile moaştelor, mergeau o mulţime de diaconi şi citeţi, petrecând sfintele moaşte şi având toţi lumânări aprinse. Îngroparea fericitei era ca un praznic, fiindcă şi cântarea de psalmi se cânta cu un glas de către toţi.

Dar fiindcă drumul până la biserica mucenicilor, unde erau îngropate trupurile părinţilor noştri, era ca la şapte sau opt stadii de-abia am trecut cu mare greutate acea depărtare; căci mulţimea aceea ne împiedica pe noi pe drum. După ce am ajuns la biserica aceea, am pus jos racla cu sfintele moaşte şi am început să facem

rugăciune fără cântare de psalmi. Rugăciunea aceea s-a făcut pricină de plângere a poporului; căci, după ce a început cântarea de psalmi, s-a descoperit mormântul părinţilor noştri, în care Sfânta avea poruncă să se îngroape.

Atunci una din fecioare, văzând acea sfinţită faţă, a strigat: "Vai mie! De acum înainte nu voi mai vedea această faţă cu chip dumnezeiesc".

Cum au auzit aceasta celelalte monahii, au strigat şi ele împreună cu dânsa şi îndată s-a făcut un zgomot fără de rânduială, încât s-a tulburat rugăciunea aceea ce se făcea cu cuviinţă. Din pricina aceasta, inimile tuturor celor adunaţi s-au zdrobit cu cuvintele acelea şi s-au pornit spre lacrimi; dar eu făcând un semn ca să tacă, iar diaconul cântând în biserică obişnuitele ectenii, le-a poruncit să se roage. Astfel, poporul cu sila s-a aşezat în locul cel cu bună rânduială al rugăciunii.

După ce s-a săvârşit rugăciunea, a intrat în sufletul meu o frică a acelei porunci dumnezeieşti, care zice: "Goliciunea părintelui tău şi a maicii tale nu o vei descoperi". Dar eu am zis în gândul meu: "Cum voi putea să scap de osânda aceasta, eu, care am să văd la trupurile părinţilor mei goliciunea cea de obşte a firii omeneşti, fiindcă trupurile lor s-au risipit, rămânând nişte oase goale?"

Acestea socotindu-le eu şi mai ales, temându-mă de mâhnirea pe care a arătat-o Noe către fiul său, Ham, căci i-a văzut goliciunea lui, mai pe urmă de toată meşteşugirea pe care au uneltit-o cei doi fii ai lui Noe, Sim şi Iafet, mi-a arătat ce să fac. Pentru aceea, îndată ce s-au luat lespezile de pe mormântul părinţilor mei, moaştele lor, mai înainte de a se vedea au fost acoperite cu un giulgiu curat. După aceasta, eu şi episcopul am luat sfintele moaşte şi le-am pus lângă moaştele maicii noastre. Astfel s-a îndeplinit rugăciunea şi făgăduinţa care au avut-o amândouă, maica şi fiica; pentru că amândouă au cerut de la Dumnezeu, ca şi după moarte trupurile lor să se unească, după cum erau unite şi în viaţa aceasta.

După ce s-au săvârşit toate cele spre îngropare, am căzut pe mormânt şi am sărutat ţărâna; apoi am pornit la drum mâhnit şi plin de lacrimi, gândindu-mă de ce fel de bine s-a lipsit viaţa oamenilor. Pe drum s-a întâmplat că am întâlnit un om vestit, care avea stăpânire ostăşească într-o cetate a Pontului. Acela se numea Sevastopolis. El, aflându-se împreună cu ostaşii lui, m-a întâmpinat cu multă dragoste şi auzind de moartea fericitei mele surori, s-a întristat, că era rudenie a noastră.

După ce am încetat din lacrimi, am început să vorbim şi mi-a zis: "Ascultă-mă, cât de mare bine a ieşit din viaţa aceasta!" Şi a început povestirea astfel:

Odată, am dorit împreună cu soţia mea să mergem la şcoala faptelor bune, că aşa se cade a se numi sihăstria aceea, în care locuia fericita. Cu noi a mers şi fiica noastră, care avea la un ochi o patimă vătămătoare, încât era grozavă şi jalnică la vedere; fiindcă îmbrăcămintea luminii ochiului se îngroşase şi se albise. După ce am ajuns la mânăstire, am împărţit locurile. Eu m-am dus la mânăstirea de călugări, peste care era egumen Petru, fratele tău, iar soţia mea s-a dus în mânăstirea fecioarelor, unde era Sfânta Macrina.

După ce am zăbovit câtăva vreme, am voit să ne întoarcem la casa noastră. Pe când ne pregăteam noi, deodată, cu o împreună glăsuire, ne-au oprit; adică fratele tău m-a rugat pe mine să mai îngăduiesc până mă voi împărtăşi din masa lui cea pustnicească; iar fericita Macrina, sora ta, asemenea n-a lăsat pe soţia mea să se ducă, ci, ţinând pe copila noastră în braţe, zicea că nu voieşte s-o dea maicii sale, până ce nu se va împărtăşi din masa ei. Apoi, sărutând copila după obicei, şi-a apropiat gura de ochiul bolnav al copilei, şi văzând patima ce o avea la ochi, a zis: "Dacă îmi veţi face mie darul acesta şi veţi îngădui să vă împărtăşiţi din masa noastră, vă voi da şi eu o plată vrednică de o cinste şi de un dar ca acesta".

Mama copilei a zis: "Ce plată ai să ne dai?"

Fericită a răspuns: "Am să vă dau o doctorie care să tămăduiască ochiul copilei voastre!"

Această făgăduinţă a Sfintei mi s-a vestit şi mie şi bucurându-ne pentru aceasta, am rămas la ei.

După ce ne-am sculat de la masă, am pornit cu bucurie la drum, povestindu-ne unul altuia cele ce am văzut şi am auzit. Eu îi povesteam faptele monahilor, iar soţia mea îmi povestea cu de-amănuntul cele ce a văzut şi a auzit de la fericită şi nu voia să lase nepovestite nici pe cele mai mici. Deci, povestind acestea, a venit şi la cuvintele prin care se făgăduise Sfânta că ne va da o doctorie, care va tămădui copila noastră. Atunci ea a întrerupt povestirea şi a zis: "Vai, ce-am făcut! Cum am uitat să luăm doctoria care ne-a făgăduit-o?" Dar fiindcă mă mâhneam şi eu pentru nepurtarea aceea de grijă, i-am poruncit să se întoarcă degrabă înapoi s-o ia. Atunci, din întâmplare, copila, pe care o ţinea doica în braţe, s-a întors către mama sa, care, uitându-se la ochiul ei, de bucurie a zis cu glas mare către mine: "Nu te mâhni pentru doctorie, că nu ne-am lipsit de ceea ce ne-a făgăduit Sfânta, căci doctoria ei a fost tămăduirea ce a făcut-o prin rugăciune copilei noastre". Deci nu rămăsese la ochiul copilei nici un semn de

patimă, ca să fie nevoie să se vindece din doctoria ei. Zicând aceasta, a luat copila în braţe şi a dat-o în mâinile mele. Văzând şi eu o minune ca aceasta, mi-am adus aminte de minunile Domnului nostru Iisus Hristos, pe care unii nu le cred, şi am zis: "Ce mare lucru este a se tămădui orbii prin mâna Domnului! Căci şi Macrina, roaba Lui, cu credinţa ei în Dumnezeu, a făcut o minune ca aceasta, care nu este mai prejos decât acelea!"

Povestindu-mi acestea, acel vestit bărbat, ruda noastră, a tăcut şi a început să-i curgă lacrimile din ochi. Acestea şi alte minuni asemenea ale fericitei Macrina, am auzit de la cei ce vieţuiau împreună cu dânsa şi ştiau cu de-amănuntul viaţa ei. Pe acelea nu le mai povestesc, că se vor părea necrezute de mulţi; fiindcă cei mai mulţi dintre oameni, după măsura cunoştinţei lor, judecă şi pe acelea care le aud; iar lucrul care covârşeşte măsurile cunoştinţei lor, îl presupun că este minciună şi nu-l cred. Pentru aceea nu mai spun aducerea de roadă ce a făcut fericita în vremea foametei, înmulţind grâul pe care-l scotea din hambar şi îl împărţea la săraci.

Ea a făcut şi alte minuni încă mai slăvite decât aceasta, precum erau: vindecare celor bolnavi, tămăduirile celor îndrăciţi şi proorocirile care le spunea, despre cele ce au să fie. Iar cei ce au cunoştinţă adevărată şi întreagă, le cred pe toate că sunt adevărate, deşi se par necrezute, căci sunt mai presus de fire. Aceia însă care sunt proşti la minte, socotesc că sunt cu neputinţă. Eu una ştiu: că după măsura credinţei, aşa se dau şi dumnezeieştile daruri; adică, mici la cei puţin credincioşi şi mari la cei ce au credinţă mare şi desfătată.

Pentru aceea le-am lăsat şi eu şi n-am scris minunile cele prea slăvite, care le-a făcut Dumnezeu prin cuvioasa Macrina, ca să nu se vatăme cei puţin credincioşi, care nu cred în darurile lui Dumnezeu; socotind că acelea, pe care le-am scris, sunt destule spre scrierea împrejur a petrecerii ei, pentru ale cărei rugăciuni să ne învrednicim şi noi Împărăţiei Cerului. Amin.

Grigore de Nyssa – Viaţa Sfintei Macrina

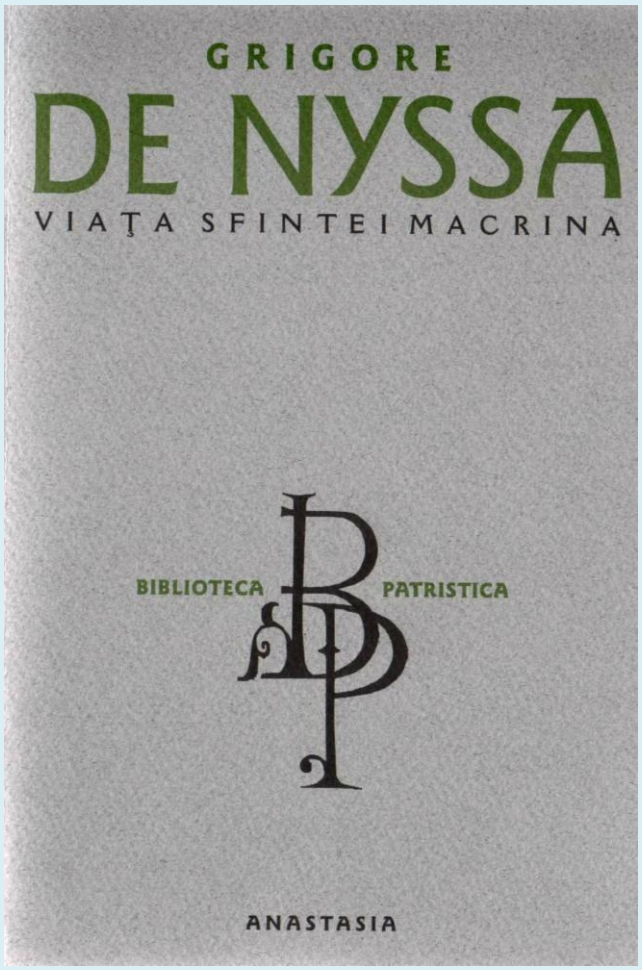

https://drive.google.com/file/d/1t6_6gGgEA5GTon3UND6Obsm0fReUU2sz/view?usp=sharing

https://www.slideshare.net/steaemy1/viata-sf-macrina

https://www.academia.edu/43776929/Grigore_de_Nyssa_Via%C5%A3a_Sfintei_Macrina

Notă asupra ediţiei

Viaţa Sfintei Macrina aparţine genului biografic bine reprezentat în Antichitatea păgână, iudeo-elenistică si creştină. Ajunge să citez "vieţile" lui Philon din Alexandria (De Iosepho. De Abrahamo şi mai ales De uita Mosts), Vieţile paralele ale lui Plutarh. Viaţa lui Antonie scrisă de Atanasie. Viaţa lui Constantin, a lui

Eusebiu, ori „viaţa lui Origen”, inclusă de acelaşi Eusebiu în Istoria bisericească VI.

Ce este o biografie? Simplu spus, o biografie (bios) este relatarea etapelor existenţei unui personaj excepţional de la naştere până la moarte, cu un anumit scop (propagandistic, formativ, ideologic, mistagogic). Aşa cum a arătat cu mulţi ani în urmă Arnaldo Momigliano [1], genul biografiie are mai mulţi strămoşi, între care discursul funebru, encomionul (discursul laudativ), discursul apologetic, reportajul (precum Anabasis a lui Xenofon). Biografia se deosebeşte de mit, întrucât ea prezintă un personaj real, inserat în trama istoriei umane, a cărui existenţă poate fi aşadar autentificată prin mărturii paralele; în acelaşi timp, se deosebeşte de schiţa istorică prin aceea că protagonistul face figură de Model, de paradigmă universală.

Unii cercetători moderni deosebesc două tipuri de biografii:

1) statice, gen Vieţile paralele ale lui Plutarh în care personajul nu suferă nici o evoluţie de la început până la sfârşit, conformându-se unui şablon filozofic; şi
2) dinamice: personajele evoluează, se transformă interior. Înregistrează „variaţii de destin" (exemplul clasic sunt biografiile suetoniene, dar, într-o anumită măsură, şi Viaţa Macrinei).

Viaţa Sfintei Macrina nu este doar o biografie, ci şi o hagiografie, prima hagiografie feminină din istoria creştinismului. Autorul, Grigore de Nyssa, fratele protagonistei, îşi rememorează etapele vieţii Macrinei pentru a propune un model contemporan de sfinţenie. Prin urmare, datele unei existenţe concrete sunt selectate, asamblate şi reorientate priritr-o grilă specială, care este grila hagiografică.

Hagiograful nu minte, nu distorsionează realitatea cu scop pur propagandistic, ci calchiează această realitate după o schemă ideală, interioară. Singurul „păcat" al hagiografului este admiraţia absolută pe care o nutreşte faţă de eroul/eroina său/sa.

Când admiri sau iubeşti „obiectul" admiraţiei sau al iubirii se transfigurează de la sine; din fericire, între admirator şi admirat se interpun adesea regulile profane ale retoricii, care controlează cât de cât configuraţia textului.

---

[1] *A. Momigliano, Les origins de la biographie en Grece ancienne, trad. Fr. E Oudot, Strasbourg, 1991.*

Acestea fiind zise, cititorii de azi ai Vieţii Macrinei ca şi cei de ieri, vor rămâne în minte nu cu o serie de informaţii istorice sau de anecdote, ci cu senzaţia apropierii de un ghid spiritual.

Macrina s-a născut în 327, în Pont, probabil la Annisa (sau Annesi, Annesoi, Annesois; forma cea mai probabilă este Annisa). A primit o educaţie creştină, pe lângă mama sa, Emilia, de care nu s-a desprins nici o clipă. La numai paisprezece ani decide să îmbrăţişeze viaţa monahală (în sensul antic al termenului, adică să trăiască singură, fără bărbat). Pentru aceasta nu era nevoie să se retragă în pustiu, modul de viaţă creştin putându-se exersa şi în mediul familial. După o lungă suferinţă, descrisă de Grigore în ultimele capitole ale biografiei sale, Macrina moare în 379, la numai 52 de ani, în mijlocul comunităţii pe care o cârmuise. Viaţa sa a fost scrisă la foarte puţin timp după moarte, cel mai devreme spre sfârşitul anului 380, cel mai târziu în 382-383.

Traducerea de faţă s-a realizat după ediţia critică a lui Pierre Maraval, al cărui volum publicat în 1971 în colecţia Sources chretiennes (178) rămâne de neînlocuit. Traducerea este dublată de un aparat de note istorice, literare şi teologice menit nu doar să orienteze cititorul, ci şi să-l stârnească spre noi lecturi şi orizonturi patristice.

Am alcătuit o bibliografie atât despre locul şi rolul femeii în Antichitatea creştină, subiect deopotrivă pasionant şi pătimaş, cât şi despre Macrina şi Viaţa ei, pe care am integrat-o într-o bibliografie mai amplă despre Grigore de Nyssa, întocmită şi pusă la dispoziţie de Monique Alexandre, căreia ţin să-i mulţumesc şi pe această cale.

Traducerea lui Ioan Pătrulescu a apărut pentru prima dată într-o formă uşor diferită, în colecţia „Grăuntele de muştar" de la editura Amarcord, pe care am întemeiat-o şi coordonat-o câtva timp, lăsându-i-o apoi moştenire lui Robert Lazu.

Studiul meu. tradus de Bogdan Tătaru-Cazaban, este o conferinţă pe care am prezentat-o la congresul de la Institutul de patristică Augustinianum din Roma, 6-8 mai 2004.

Cronologia de la începutul volumului şi indicii au fost întocmite de Bogdan Tătaru-Cazaban, care a şi avut iniţiativa republicării în forma actuală a celei mai frumoase biografii feminine din creştinismul antic.

C.B.

Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfinților Vasile cel mare și Grigorie de Nissa - drumul spre sfințenie

Vindecătoare de boli și izgonitoare de duhuri rele, Sfânta Macrina a ales să trăiască o viață curată, după moartea logodnicului ei, slujind Domnului și celor aleși ai Lui, alături de mama ei.

***

Sora Sfântului Vasile cel mare și a Sfântului Grigorie de Nyssa, Sfânta Macrina era cea mai mare dintre cei 10 copii ai familiei. Logodită cu un bărbat tânăr, acesta a murit la scurt timp, iar Sfânta Macrina a păşit pe calea monahală împreună cu mama ei, Emilia, întemeind o comunitate de obște pe o proprietate din Pont.

După o perioadă de asceză aspră, la nouă luni după moartea Sfântului Vasile, Sfânta Macrina a fost găsită pe patul de moarte de către Sfântul Grigorie, fratele ei. Vorbind despre iconomia Domnului și viața de apoi, sfânta s-a rugat pentru un sfârșit bun și sufletul ei a trecut la cele veșnice.

Sinaxar - Pomenirea prea cuvioasei Maicii noastre Macrina

În această lună (iulie), în ziua a nouăsprezecea, pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Macrina.

Soră a Sfântului Vasile cel mare (prăznuit la 1 ianuarie) şi a Sfântului Grigorie de Nyssa (prăznuit la 10 ianuarie), Sfânta Macrina era cea mai mare din cei zece copii ai acestei familii de sfinţi.

La naşterea ei (anul 327), un personaj misterios i-a apărut în trei rânduri mamei ei, poruncindu-i să dea copilei numele de Tecla, prima muceniţă şi modelul fecioarelor creştine (prăznuită la 24 septembrie). Ea a păstrat secret acest nume şi a dat copilei numele bunicii ei, Macrina cea bătrână, care a fost uceniţă a Sfântului Grigorie, taumaturgul (prăznuit la 17 noiembrie) şi a trăit câţiva ani în pădurile din Pont, în timpul marii persecuţii.

Această Sfântă, fiind împodobită cu frumuseţea trupului şi de neam bun, a fost logodită după un mire asemenea ei. Şi numai cât se logodiră, logodnicului ei, prin locuri străine, i s-a întâmplat moarte. Iar fericita Macrina, vrând alţii mulţi să o ia, şi-a ales văduvia, cu nimic ispitind-o dulceaţa nunţii.

De aceea, osebindu-se de toată împreunarea lumească, trăia cu maica sa, silindu-se şi nevoindu-se cu dumnezeieştile Scripturi şi hrănind, ca o a doua mamă, pe cei ce

erau născuţi după dânsa, fraţi şi surori. Căci, fiind de toţi zece prunci, ea era mai mare.

Şi trăind cu cuviinţă şi sihăstreşte până la cea de apoi răsuflare, către Domnul s-a dus.

The Holy Family of St. Basil: (left to right, first row) St. Peter of Sebaste, St. Basil the Great, St. Basil, St. Gregory, (second row) St. Theosevia, St. Naukratios, St. Emmelia, (top) St. Macrina

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare

Sfânta Macrina a fost sora mai mare a Sfântului Vasile cel mare, a lui Petru al Sevastiei şi a lui Grigorie al Nisei. Din tinereţe şi-a închinat viaţa slujirii lui Dumnezeu, căci, murind logodnicul ei, şi-a ales fecioria, ajutând-o pe mama sa, Emilia, la treburile gospodăreşti şi la creşterea fraţilor mai mici.

Împreună cu fratele ei, Sfântul Vasile, au întemeiat două mănăstiri în Pont, una pentru femei şi alta pentru bărbaţi, cea de călugări fiind povăţuită de Sfântul Vasile, iar cealaltă de egumena Macrina.

Murind mama sa, şi-a împărţit toată averea săracilor, trăind în nevoinţe şi rugăciune.

Cercetând pe sora sa în boala ei cea de pe urmă, Sfântul Grigorie al Nisei a găsit-o cu totul slăbită de friguri şi culcată pe o scândură. Pentru că sărăcia în mănăstirea fecioarelor era foarte mare, încât de-abia s-a găsit un văl vechi cu care să fie acoperit trupul ei pe când era dus spre îngropare, Sfântul Grigorie a acoperit-o pe sora sa cu mantia lui de episcop.

În viaţa ei, Sfânta Macrina a făcut multe minuni, dând tămăduire bolnavilor şi îndrăciţilor.

Şi a murit fericită în anul 380, fiind îngropată în Biserica „Celor 40 de mucenici”, alături de mama sa.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Macrina, sora Sfântului Vasile cel mare; Sfântul cuvios Die; Aflarea moaștelor Sfântului cuvios Serafim de Sarov

Sfânta cuvioasă Macrina

Sora Sfântului Vasile cel Mare și a Sfântului Grigorie de Nyssa, s-a născut în anul 327, primind la botez numele bunicii sale.

A primit o educație aleasă de la mama ei, Emilia, care era o bună creștină. Tatăl ei, Vasile dorea ca fiica sa să își întemeieze o familie prin Taina Nunții, însă tânărul cu care trebuia să se căsătorească Sfânta Macrina a murit la scurt timp după logodnă, fapt pentru care sfânta a refuzat să se se mai căsătorească, închinându-și viața în totalitate lui Dumnezeu.

Îmbrățișează viața monahală (în vremurile acelea viața monahală se putea desfășura în sânul familiei), transformând astfel casa părintească într-un adevărat loc de asceză.

Până când frații ei au ajuns la vârsta maturității, Sfânta Macrina s-a dedicat creșterii și educării lor, apoi, împreună cu mama ei, cu alte câteva rude și foste servitoare s-au retras la o proprietate din Pont, unde au întemeiat o comunitate cu viața de obște, a cărei cârmuitoare a fost Sfânta Macrina până când sufletul ei a plecat la Domnul, în anul 379.

Sfântul cuvios Die

Sfântul cuvios Die s-a născut în Antiohia Siriei din părinți binecredincioși. Din tinerețe s-a retras în pustiu închinând-și viața lui Dumnezeu.

Pentru viața sa curată Dumnezeu l-a învrednicit cu darul facerii de minuni. Împăratul Teodosie al II-lea (408-450), apropiat al cuviosului Die, a ridicat o mănăstire lângă chilia sfântului.

Patriarhul Attic al Constantinopolului (405-425) l-a hirotonit preot și l-a numit stareț al mănăstirii ridicate de împăratul Teodosie. A trecut la cele veșnice în anul 430.

Aflarea moaștelor Sfântului cuvios Serafim de Sarov

Tot astăzi, Biserica Ortodoxă sărbătorește aflarea moaștelor Sfântului cuvios Serafim de Sarov.

Sfântul Serafim a fost un ascet rus care a vieţuit în Mănăstirea Sarov din Rusia. Este unul dintre cei mai cunoscuţi sfinţi din lumea ortodoxă, mare făcător de minuni, cultul său luând amploare în secolul XX. Data sa de prăznuire este 2 ianuarie, iar în alte biserici şi 19 iulie, ziua aflării moaştelor sale.

Cuviosul Serafim s-a născut în anul 1759, în 19 iulie, în oraşul Kursk, din Rusia, având părinţi binecredincioşi, Isidor şi Agafia. A intrat în mănăstirea din Sarov la

vârsta de 19 ani, iar la 27 de ani a fost hirotonit preot. Vreme de 10 ani, din 1794 până în 1804, a trăit singur în pădure, păzind în amănunt rânduiala Sfântului Pahomie din Egipt, pe care a descoperit-o în setea lui neobosită de a citi cărţile Sfinţilor Părinţi.

În pădure, Sfântul Serafim locuia în tovărăşia animalelor sălbatice: urşi, lupi, vulpi, care se obişnuiseră să ia hrana din mâna lui. Din ispita diavolului, Sfântul Serafim a fost bătut rău de tâlhari şi a fost găsit fără cunoştinţă în coliba lui din pădure. Vindecat de răni, între anii 1804-1807 a primit rânduiala de viaţă a stâlpnicilor şi a petrecut o mie de zile şi de nopţi, rugându-se în genunchi, pe o piatră, în inima pădurii, îndurând ierni grele.

Mai apoi, vreme de mulţi ani, a stat zăvorât în chilia lui din mănăstire, fără pat şi fără căldură, având ca pravilă - rostirea rugăciunii lui Iisus, iar ca citire săptămânală - cele patru Evanghelii. Duminica se împărtăşea cu Sfintele Taine, pe care i le aducea un preot în chilia sa.

În urma unei vedenii în care i s-a arătat Maica Domnului, însoţită de Sfinţii Petru al Alexandriei şi Clement al Romei, Sfântul Serafim a primit darul de a povăţui suflete ca părinte duhovnicesc (stareţ) şi a început să primească pe credincioşi la chilia sa. Îi întâmpina întotdeauna rostind cuvintele: „Bucuria mea!”, şi îi învăţa că scopul vieţii creştine este „dobândirea Duhului Sfânt”. Iisus, Fiul lui Dumnezeu, chemat în rugăciunea neîncetată, Se arată prin venirea Duhului Sfânt, iar Duhul şi Fiul, împreună, îl duc pe cel ce se roagă la apropierea de Tatăl.

Mărturia lucrării de împărtăşire din lumina dumnezeiască, aşa cum a cunoscut-o Sfântul Serafim, este descrisă în cartea lui Nicolae Motovilov: Viaţa Sfântului Serafim de Sarov. Motovilov îi spuse cuviosului Serafim: „Şi totuşi, eu nu înţeleg cum pot să am siguranţa că sunt în Duhul Sfânt. După care semne pot eu să cunosc singur că harul Sfântului Duh se află în mine?”.

Părintele Serafim spuse: „Iată, acum, suntem amândoi în harul Sfântului Duh… Dar de ce nu mă priveşti?”.

„Părinte, nu pot să te privesc. Ochii sfinţiei tale aruncă fulgere de lumină. Faţa sfinţiei tale e mai arzătoare decât soarele şi mă dor ochii”.

Şi cuviosul Serafim urmă: „Te afli în plinătatea Sfântului Duh, altfel n-ai putea să mă vezi în starea aceasta”.

Apoi i-a spus şoptit: ,,Mulţumeşte lui Dumnezeu pentru milostivirea Lui către noi. Vezi, în adâncul inimii m-am îndreptat către Dumnezeu, zicând: Doamne, fă pe omul acesta vrednic să vadă, cu ochii lui trupeşti, arătarea Preasfântului Duh. Şi iată, Dumnezeu a auzit rugăciunea smeritului Serafim… Dar bine, de ce nu te uiţi la mine? Nu-ţi fie teamă, Dumnezeu este cu noi…”.

„Încurajat, încercai să ridic ochii şi o spaimă sfântă îmi cuprinse toată fiinţa. Închipuiţi-vă faţa unui om care vă vorbeşte din mijlocul soarelui; îi vezi mişcarea buzelor, înfăţişarea ochilor, îi auzi glasul, simţi că te ţine de umeri, dar nu-i vezi nici braţele, nu vezi nici trupul tău, nici al celui ce-ţi vorbeşte, ci vezi numai o lumină strălucitoare, o lumină orbitoare, luminând întinsul zăpezii, până departe, împrejur, luminând fulgii de zăpadă, care nu încetau să cadă peste mine şi peste marele stareţ”.

Şi Părintele Serafim urmă: ,,Dacă numai presimţirea, arvuna aceasta a bucuriei viitoare, umple inima noastră de atâta mângâiere şi atâta înviorare, ce vom spune de bucuria însăşi, care este pregătită în ceruri, tuturor celor ce plâng aici pe pământ? Şi dumneata, dragul meu, ai plâns destul în viaţa pământească.

Dar, iată, cu câtă bucurie te mângâie Dumnezeu… Dar acum e vremea luptelor, a strădaniilor neîncetate, e vremea dobândirii unor puteri din ce în ce mai mari, ca să creştem ,,până la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos” (cf. Efeseni 4, 13). Atunci, însă, bucuria aceasta, pe care o simţim acum în parte şi într-un timp scurt, se va arăta în toată plinătatea ei şi ne va covârşi toată fiinţa cu desfătări negrăite, pe care nimeni nu va mai putea să le ia de la noi”.

Cuviosul Serafim a întemeiat mănăstirea de maici de la Diveevo, apoi a răposat cu pace în ziua de 2 ianuarie a anului 1833. Prima aflare a moaştelor sale a avut loc cu prilejul trecerii lui în rândul Sfinţilor, în anul 1903, la 19 iulie, dată care a devenit a doua lui zi de prăznuire.

În anul 1926, pe vremea prigoanei ateiste, mănăstirea Diveevo a fost desfiinţată, iar moaştele cuviosului au fost ascunse de atei, spre a opri pelerinajele prin care credinţa se întărea. Ele au fost descoperite din nou în anul 1991 şi au fost aşezate la Diveevo, unde mulţimi de credincioşi din toată lumea vin spre a-l cinsti.

Sfântul Serafim a rămas în conştiinţa credincioşilor ortodocşi ca un mare părinte duhovnicesc, lucrător al rugăciunii neîncetate, purtător de har şi făcător de minuni.

Un fragment din moaștele Sfântului Serafim de Sarov se află la Biserica „Sfântul Nicolae”-Tabacu din București.

Proloage - Pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Macrina, sora marelui Vasilie († 380)

Luna iulie în 19 zile: pomenirea prea cuvioasei maicii noastre Macrina, sora marelui Vasilie († 380).

Sfânta Macrina a fost sora, mai mare, a Sfântului Vasilie cel mare, al lui Petru al Sevastiei şi a lui Grigorie de Nyssa. Din tinereţe, şi-a închinat viaţa slujirii lui Dumnezeu şi ajutorării săracilor.

Fiind împodobită cu frumuseţea trupului şi cu fire bună, a fost logodită cu un mire asemenea ei, dar le-a fost logodna prea scurtă, de vreme ce logodnicul ei s-a întâmplat de a murit. Au venit mulţi alţii să o ia, însă fericită şi-a ales fecioria, ajutând-o pe mama sa Emilia, la treburile gospodăreşti şi la creşterea fraţilor mai mici, ca o a doua mamă, de vreme ce cu toţii erau zece fraţi şi surori.

Şi se nevoia şi cu dumnezeieştile Scripturi, ca una ce se sârguia să îndrume pe fraţii ei pe calea urmării lui Hristos, făcând casa părintească "o şcoală de fapte bune."

Împreună cu fratele său, Sfântul Vasilie, au întemeiat, apoi, două mănăstiri în Pont, una pentru femei şi alta pentru bărbaţi, condusă, una, de Sfântul Vasilie cel mare, iar altă, de femei, unde era egumena Macrina, care, după moartea mamei sale, şi-a

împărţit averea săracilor. Şi a trăit fericită aşa, cu multă cuviinţă şi sihăstreşte, în rugăciuni şi câştigându-şi, prin muncă, cele de trebuinţă, până la cea din urmă suflare a ei.

Cercetând pe sora sa, în boala ei cea de pe urmă, Sfântul Grigorie de Nyssa, a găsit-o cu totul slăbită de friguri şi culcată pe o scândură. Şi sărăcia în mănăstirea fecioarelor era aşa de mare, încât de abia s-a găsit un val învechit, spre acoperirea trupului Macrinei, când au dus-o la mormânt. Atunci, Sfântul Grigorie a pus deasupra ei mantia sa de episcop.

În viaţa ei, Sfânta Macrina a făcut şi multe minuni, dând tămăduire bolnavilor şi îndrăciţilor, cu rugăciunile ei. Şi a murit fericită, în anul 380, şi a fost îngropată în biserica "Celor patruzeci de mucenici", alături de mormântul maicii sale, iar pomenirea ei se face, în toţi anii, la 19 iulie.

Dumnezeului nostru slavă!

Întru această zi, cuvânt al monahului Petru

Să fim următori Sfinţilor, adică trăind precum au petrecut ei în viaţa aceasta, în foame şi sete, în frig şi sărăcie. Şi s-au sfârşit prin foc şi prin sabie şi s-au nevoit cu tot felul de ispite. Aşa şi noi, până la moarte, să ne asemănăm lor.

Orice voiţi, totdeauna cu credinţa să cereţi. Aceasta este voia lui Dumnezeu, ca neîncetat să vă rugaţi, fără mânie şi îndoială. Pentru că fiecare gând străin desparte mintea de Dumnezeu. Că toată nevoinţa diavolului este să despartă şi să surpe mintea de la Dumnezeu şi să o împreuneze şi să o întocmească cu gânduri spurcate, dar să ne ferim de gândurile pe care le strecoară el în inima oamenilor. Pentru că măscăriciul şi vechiul zugrav, diavolul, pe toate le preface: uneori, adică, în străluciri, iar, alteori, arătând chipuri, fete şi fapte necuvioase. Şi ticălosul de om, stând într-un loc, i se pare amăgindu-se, că este în altă parte şi că vede pe cineva şi că ar vorbi cu el de faţă şi că pune la cale fapte care sunt, toate, înşelăciune diavolească. Deci, dator este omul să-şi întărească şi să-şi păzească mintea şi s-o înfrâneze şi tot gândul şi toată lucrarea să-şi cerceteze, în numele Domnului nostru Iisus Hristos, Care a ridicat păcatul lumii, că unde stă trupul, acolo să-i fie şi mintea, ca, între inima oamenilor şi Dumnezeu, să nu se afle nimic altceva, ca un zid sau gard, care ar întuneca inima. Ci, numai cu însuţi Domnul să vorbească.

Că nu este cu putinţă ciuva să câştige Împărăţia Cerului, dacă nu se va lepăda, mai întâi, de voia sa, şi de nu va face, în frica lui Dumnezeu, cele poruncite lui. Precum şi Hristos zice: "N-am venit să fac voia Mea şi voia Tatălui Meu, Celui ce M-a

trimis." De care voie, cineva, dorind şi pătimind şi răbdând, i se socoteşte lui răstignire şi se face fiu al învierii şi al vieţii veşnice.

Fericit este omul cel ce rabdă ispite, pentru că, destoinic făcându-se, va lua neveştejită cunună a măririi. Deci, astfel de făgăduinţe auzind, îndeletniciţi-vă de-a pururea şi vă sârguiţi spre Domnul Dumnezeul nostru, până ce se va milostivi spre noi. Şi nimic alta să nu cereţi în afară de milă de la Domnul slavei, căci aceasta vă este destul vouă. Însă, căutând milă, cu smerită inimă să o cereţi şi, încă, să vă rugaţi de dimineaţă până seara, iar, de este cu putinţă, şi toată noaptea să ziceţi neîncetat: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!"

Întru această zi, cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, despre milostenie, care este bună şi după moarte

Cu putinţă este a plăcea lui Dumnezeu prin milostenie, încă şi la suflarea cea mai de pe urmă, dar nu aşa cum este în viaţă. Dar se poate oare? Cu adevărat, se poate.

Cum, şi în ce fel? Dacă şi atunci, la moarte, împreună cu toţi moştenitorii tăi, vei scrie, în testament şi pe Hristos şi-I vei da şi Lui, parte din averea ta. De nu L-ai hrănit pe El când trăiai, măcar acum când, pleci din viaţa să faci aceasta. Şi când, iată, nu mai eşti stăpân pe averea ta, dă-i Lui partea ta, măcar atunci. Dezleagă-ţi vătămarea neomeniei. Căci ce fel de milă vei dobândi tu, care, când trăiai, nu L-ai hrănit? Şi vrând, iată, să te duci la El, oare, nu voieşti, nici cu puţine lucruri măcar, să-L dăruieşti pe El? Voieşti să te faci vrăjmaş al Lui şi pizmaş, pentru că nu-i dai Lui nici pe acelea pe care El ţi le-a dat şi cu care tu, acum, nu mai ai trebuinţă? Că mulţi oameni au murit năpraznic, iar ţie ţi-a dăruit Dumnezeu zile, ca să-ţi rânduieşti averea ta şi, ale casei tale, toate, să le îndreptezi.

Ce răspuns vei lua de vreme ce, nici măcar prin acest dar, primit de la El, şi nici silit de moarte, nu voieşti să fii iubitor de oameni? Dacă n-ai făcut, în viaţa ta vreun folos sufletului tău, măcar acum la moarte, să-ţi faci ţie vreun bine, iar dacă nici acuma, nu-ţi vei face, apoi, cine va putea să-ţi ajute ţie, când vei fi judecat?

Când erai în viaţă, ca un nemuritor te ţineai de averea ta; deci, măcar acum, să te lepezi de năravul cel rău, că, iată mori.

Încă mai vreau să-ţi spun, deşi greu îţi este a auzi şi te cutremuri, însă, este nevrednic să-ţi spun, că, adică, între slugile tale să numeri pe Stăpânul. Când, acum, vei

ierta pe slugile tale, iartă şi pe Hristos; şi din foamete şi din nevoi, din temniţă şi din toată golătatea, slobozeşte-L.

Oare, nu te înspăimântezi, auzind, aici, cele ce s-au zis? Iar când te vei duce acolo, mult mai amare, decât acestea, vei auzi şi osânda cea nesuferită vei lua. Ce vei zice şi la cine vei scăpa şi pe cine vei chema în ajutorul tău? Oare, pe Avraam? El nu te va asculta. Pe moşul tău, sau pe tatăl tău? Nici aceştia nu vor putea să te izbăvească pe tine, chiar sfinţi de ar fi. Chiar dacă, până acum, ai fost crud şi nemilos, măcar acum, fie-ţi milă de ceata celor ce cer şi te roagă pe tine; şi vei câştiga milă de la Dumnezeu. Iar, dacă nici de aceia nu ţi-e jale, măcar pentru bunătăţile cele făgăduite ţie, să dai milostenie. Ce milă vei lua, dacă, după atâtea sfătuiri, treci cu vederea pe cel ce are trebuinţă? Cu adevărat, îţi zic ţie, miluieşte, ca şi tu să fii miluit de Dumnezeu, a Căruia este slavă în veci! Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric

Zicea ava Focă, din chinovia lui ava Teogniu cel dintâi, ierusalimiteanul: "Şezând eu în Schit a venit la chilii un ava Iacov, mai tânăr, care avea, ca tată trupesc şi sufletesc un acelaşi avă. Dar chiliile au două biserici, una a ortodocşilor, unde se şi împărtăşea, şi una a dezbinaţilor.

Deci, fiindcă ava Iacov avea darul smeritei cugetări, era iubit de toţi, şi de cei ortodocşi şi de cei dezbinaţi. Pentru aceea, îi ziceau lui ortodocşii: "Vezi ava Iacov, să nu te amăgească cei dezbinaţi şi să te tragă la împărtăşirea lor. Asemenea, încă, şi dezbinaţii îi ziceau lui: Să ştii, ava Iacov că, împărtăşindu-te cu cei ce cred în două firi îţi pierzi sufletul tău, că sunt nestorieni şi asupresc adevărul.

Iar ava Iacov, fără de răutate fiind, temându-se de cele zise lui din amândouă părţile şi nedumirindu-se, a ales a se ruga lui Dumnezeu. Deci, s-a ascuns în chilia sa, care era afară de lavră, la loc liniştit, îmbrăcându-se cu hainele cele de îngropare ale lui, ca şi cum voia să moară.

Că părinţii egipteni au obiceiul să păstreze, până la moarte, levitonul şi culionul, cu care iau sfântul chip, şi se îngroapă cu ele, îmbrăcându-le numai Duminică la Sfânta Împărtăşanie, şi strângându-le îndată, aceea. Mergând, dar, la chilia sa, se ruga lui Dumnezeu şi, slăbind de post, a căzut la pământ şi a rămas zăcând. Şi multe, zicea, că a pătimit, în zilele acelea, de la draci, mai ales cu mintea. Iar, după ce au trecut patruzeci de zile, a văzut un copil, care a intrat la el vesel, şi i-a zis: Ava Iacov, ce faci aici? Şi, îndată, luminându-se şi luând putere din vederea aceea, i-a zis: "Stăpâne, Tu cunoşti ce am. Unii îmi zic: Nu lăsa Biserica, iar ceilalţi îmi

zic: Te înşeală cei ce cred în două firi. Şi eu nedumerindu-mă şi neştiind ce să fac, am ales lucrul acesta. Şi, i-a răspuns lui Domnul: Unde eşti, bine eşti. Şi, îndată, după cuvântul acesta, s-a aflat ava Iacov înaintea uşilor sfintei biserici a ortodocşilor celor sobornicești."

***

Zis-a, iarăşi, ava Foca: "Mutându-se în Schit, ava Iacov a fost mult ispitit de demonul desfrânării. Şi, fiind aproape de a se primejdui a venit la mine şi mi-a spus cele despre sine. Şi mi-a zis: De luni, mă duc la cutare peşteră. Dar, te rog, pentru Domnul, să nu spui nimănui, nici tatălui meu. Ci numără patruzeci de zile şi, când se vor împlini te rog să vii la mine, aducând Sfânta Împărtăşanie. Şi de mă voi afla mort, îngroapă-mă. Iar, dacă încă viu voi fi, să mă împărtăşeşti cu Sfintele Taine.

Deci, auzind eu acestea de la dânsul, după ce s-au împlinit patruzeci de zile, luând Sfânta Împărtăşanie şi pâine curată şi puţin vin m-am dus la el. Şi, numai cât m-am apropiat de peşteră, am simţit un miros urât. Şi am zis, în sinea mea, că s-a odihnit, fericitul. Şi, intrând la el, l-am găsit aproape mort. Şi, dacă m-a văzut, făcând puţin semn cu mâna dreaptă, pe cât putea, arăta, prin clătinarea mâinii, că întreabă de Sfânta Împărtăşanie.

Iar eu am zis: O am. Deci, am vrut să-i deschid gura, dar îi era încleştată. Şi, nepricepându-mă ce să fac, am ieşit în pustie. Şi am găsit un lemnişor, din crâng, şi, mult ostenindu-mă, am putut să-i deschid gura puţin. Şi am turnat din Cinstitul Trup şi Sânge, pe cât s-a putut, fărâmându-L, mărunt. Şi a luat el putere din împărtăşania cu Sfintele Taine. Peste puţin, înmuind câteva firimituri, din pâinea cea de obşte, i le-am adus la gură. Şi, după puţin, iarăşi altele, pe câte putea să ia. Şi aşa, prin darul lui Dumnezeu, după o zi, a venit cu mine, mergând la chilia lui şi scăpând, cu ajutorul lui Dumnezeu, de patima cea prăpăditoare a desfrânării.

Dumnezeului nostru slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei cuvioase Macrina

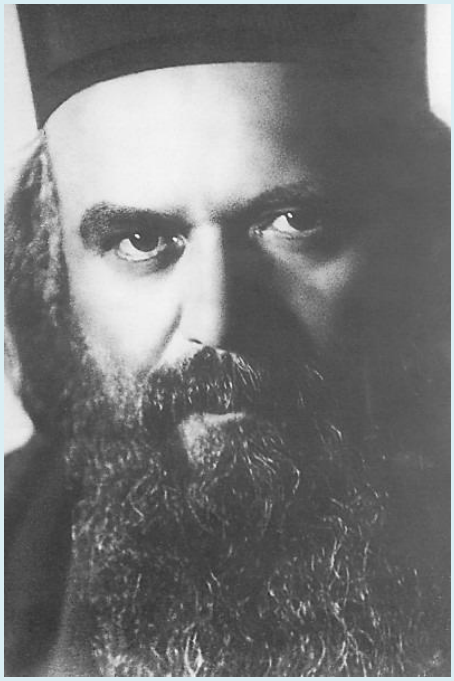

Sfânta Macrina a fost sora mai mare a Sfinţilor Vasile cel mare şi Grigorie de Nisa. Fecioară tânără fiind, ea a fost logodită cu un bărbat nobil. Când logodnicul ei a murit, Macrina nu a mai voit să se logodească cu alt bărbat, zicând: ***„Nu este drept ca fecioară logodită o dată cu un bărbat să caute după aceea iar logodnă; chiar şi după legea firii, trebuie să fie o singură logodnă, aşa cum este o singură naştere şi o singură moarte."***

Ea a mai arătat că dreaptă este cugetarea ei şi din credinţa în înviere, socotind că logodnicul ei nu a murit, ci trăieşte în Dumnezeu. A zis Macrina: ***„Păcat şi ruşine trebuie să-i fie femeii care nu-i este credincioasă bărbatului ei atunci când acesta este forţat să plece într-o călătorie depărtată."***

După moartea logodnicului ei, Macrina, împreună cu maica ei, Emilia, au luat tunderea în monahism, nevoindu-se în asceză aspră. Ele au trăit din lucrul mâinilor lor, cea mai mare a timpului însă închinând-o rugăciunii şi cugetărilor dumnezeieşti.

După un timp, maica Emilia a murit şi la fel fratele, Sfântul Vasile cel mare. La nouă luni după moartea marelui Vasile, celălalt frate al Sfintei, Sfântul Grigorie de Nissa, a venit să o cerceteze pe Macrina, sora lui şi a aflat-o şi pe ea pe patul cel de

moarte.

Cu puţin înainte de ceasul ieşirii sufletului ei, Macrina s-a rugat Domnului astfel: ***„Stăpâne Atotputernice Doamne, Carele dai odihnă trupurilor noastre prin somnul morţii pentru o vreme, Tu iară le vei scula pe ele la buciumul cel de apoi. Iartă-mi mie păcatele mele, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase şi dă-mi mie cu suflet curat să ies înaintea Ta din acest trup stricăcios, dăruieşte-mi mie ca sufletul meu fără de păcat să se înalţe, ca tămâia înaintea Ta."***

Ea după aceea s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci pe frunte, ochi, faţă şi inimă şi şi-a dat sufletul. Ea s-a odihnit în Domnul la anul 379 după întrupare.

Cugetare

Cea mai mare frumuseţe a unei femei este cuviinţa, căci lipsa de cuviinţă la o femeie este cea mai nenaturală şi mai respingătoare imagine care se poate vedea în lume.

Viaţa Sfintei Macrina este un exemplu ilustru de bună cuviinţă, care se cuvine să fie a oricărei femei.

În tinereţile ei, cuvioasei Macrina i s-a ivit o rană adâncă la sân. În pofida sfaturilor mamei ei, Emilia, de a lăsa să o vadă un medic care să-i poată prescrie şi tratament, Macrina a refuzat aceasta.

Afierosindu-se pe sine în întregime, trup şi suflet, ca monahie lui Dumnezeu, Macrina nu mai înţelegea să se descopere în faţa unui bărbat, spre a afla de la el vindecare bolii ei trupeşti, ea care nu concepea să apară goală nici măcar înaintea mamei ei.

În timpul acestei boli şi acestor discuţii, Macrina s-a rugat într-o noapte cu lacrimi înaintea lui Dumnezeu, strigând din rărunchii inimii ei. Lacrimile ei s-au amestecat cu praful pământului din locul în care se afla şi 1-au prefăcut în tină la picioarele ei.

Cu credinţă de nezdruncinat, Macrina a luat din acea tină făcută din ţărână şi din lacrimi şi s-a uns cu ea la rana ei. A doua zi, fericita s-a trezit complet vindecată.

Când maica a intrat la ea, cernită de durere, să vadă cum îi este, Macrina, din smerita cugetare, nu a voit să-I descopere că Domnul a vindecat-o prin minunea rugăciunii şi a lacrimilor amestecate cu ţărână, ci, nevoind să-i arate rana, i-a zis: ***„Mă voi vindeca, mamă, numai dacă îţi vei pune tu mâna ta dreaptă peste pieptul meu şi mă vei însemna cu semnul Sfintei Cruci peste rană."***

Emilia şi-a întins mâna şi a însemnat-o pe fiica ei cu semnul Sfintei Cruci peste rană, pe care atingând-o, nu a mai simţit-o, căci rana nu mai era: se mai vedea doar cicatricea rănii care fusese.

Aşa şi-a ascuns Macrina goliciunea trupului din bună cuviinţă şi puterea ei de a face minuni, din smerită cugetare.

Sfânta cuvioasă Macrina – Sfinte moaşte

Moaştele Sfintei cuvioase Macrina (sora Sfântului Vasile cel mare), care se găsesc în Mănăstirea Dionisiu, Athos.

Saint Venerable Macrina Holy Relics (hand bone)

Viorica Văscu - Sfintele femei, modele de viață - Sfânta Macrina, ocrotitoarea orfanilor

Macrina se naşte în anul 328, la Cezareea Capadociei, într-o familie bogată și foarte credincioasă, din părinţii - Vasile şi Emilia. Erau zece frați: 5 băieţi şi cinci fete, toți crescuți în iubirea lui Dumnezeu. Deşi mamei sale, Emilia, i se arată în vis să îi pună primei fete din familie numele Tecla, ea decide să o numească Macrina, precum soacra sa, Macrina cea bătrână, una dintre ucenicile Sfântului Grigorie Taumaturgul.

Macrina crește alături de mama sa care o învață să se roage, să postească, să fie bună și blândă, să își însoțească mereu lucrul cu rugăciunea. Nu după mult timp ea descoperă frumusețea psalmilor lui David. Și pentru că după ea au mai urmnat încă nouă copii, Macrina o ajută pe mama sa la creșterea și educarea lor. Ajungând la vârsta potrivită, părinţii au hotărât să o căsătorească cu unul dintre tinerii cetății. Dar căsătoria nu va mai avea loc pentru că tânărul respectiv moare. Marina consideră că, întrucât logodnicul său a murit, ea trebuie să rămână văduvă.

După moartea tatălui său, Sfântul Vasile cel bătrân, Macrina nu se mai desparte de mama sa și o ajută în toate. Devine mamă, tată, prietenă și învățătoare a celui mai mic dintre copii - Petru, cel care avea să devină Sfântul Petru, episcopul Sevastiei.

După ce o convinge pe mama sa să renunțe la averile moștenite, Macrina îi insuflă acesteia valorile monahale. O învaţă să trăiască în egalitate cu fostele servitoare, să împartă cu ele masa și să ducă împreună o viaţă de nevoinţă.

Întors în ţară de la studii, Vasile, cel mai mare dintre fraţi, este convins de Macrina să se dedice lui Hristos. Astfel avea să devină unul dintre cei mai mare dascăli ai Bisericii noastre - Sfântul Vasile cel mare.

Între anii 355-360 Macrina se retrage la Annesi, unde alături de mama sa transformă casa lor într-o mănăstire de femei, iar împreună cu Sfântul Vasile, mai întemeiază pe aceeaşi moşie o mănăstire de călugări, unde este hirotonit preot şi apoi episcop Petru, cel mai mic dintre fraţi.

Al doilea băiat al familiei, Navgratie, deşi avea şi el o strălucită carieră de orator, renunţă la toate cele lumeşti şi devine monah. Se retrage într-o chilie în munţi, aproape de locul unde îşi duceau viaţa mama şi sora sa, dar la puţin timp moare într-un accident. Macrina este atunci sprijin şi mai mult mamei sale, ajutându-o să treacă peste durerea sa.

La un moment dat, Macrina se îmbolnăveşte de o boală grea. În ciuda insistenţelor mamei ei de a vizita un doctor, Macrina se ruşinează la gândul că cineva ar trebui să se atingă de trupul ei. Aşa că se roagă Domnului pentru vindecare, iar în timpul rugăciunilor sale, varsă atâtea lacrimi încât acestea amesteacându-se cu praful de pe jos devin noroi. Cu el se va unge peste zona vătămată iar boala se vindecă, dar spre aducere aminte îi rămâne un semn pe piele.

După un timp, Emilia trece în împărăţia lui Dumnezeu, iar pentru viaţa sa deosebită şi pentru modul în care şi-a crescut copii, creştinii o pomenesc ca sfântă în data de 8 mai.

La numai nouă ani, Sfântul Vasile cel mare se alătură sfinţilor lui Dumnezeu, el este pomenit în data de 1 ianuarie şi 30 ianuarie.

Un alt frate al Macrinei, Grigorie devine episcop de Nyssa. El e cel care o vizitează pe sora sa şi o găseşte în ultimele sale zile.

„Ea zăcea de boală, culcată nu pe pat sau pe aşternut, ci pe pământ, pe o scândură. Ca aşternut avea sub dânsa un sac de păr, iar în loc de pernă avea altă scândură pusă de-a curmezişul. Pe aceea îşi rezema capul şi grumazul său”, povesteşte Sfântul Grigorie. „Şi dacă m-a văzut că am venit aproape de uşa chiliei, s-a sculat şi s-a rezemat în cot, dar n-a putut să vină la mine, fiindcă puterea ei era slăbită de fierbinţeală. Deci, întărindu-şi pe pământ mâinile ei pe cât putea, s-a tras afară pe brânci din zăcerea ei, şi cu aceasta a împlinit primirea întâmpinării mele. Iar eu

îndată am alergat şi, sprijinind-o cu mâinile mele, ea fiind plecată cu faţa jos la pământ, am ridicat-o şi am pus-o pe aşternutul ei obişnuit pe care zăcea.”

După ce petrec împreună un timp vorbind despre părinți, despre frați și despre învățătura creștină, Macrina își dă sufletul în mâinile Domnului.

Fratele ei este cel care se ocupă de îmormântare. Întrucât sfânta avea numai o cămașă ponosită, aceasta fiind toată averea ei, episcopul hotărăște să o îmbrace în veșmântul său de arhiereu, iar pentru a nu le sminti pe celelalte viețuitoare, peste el așează o haină neagră lăsată de mama ei. Cu toată îmbrăcămintea sa simplă, trupul iradia strălucirea sfinţeniei. Este înmormântată alături de părinții săi.

Numele ei, Macrina, înseamnă lacrimă, iar sfânta este apărătoarea mamelor, a femeilor care-și doresc prunci și, mai ales a copiilor orfani. Motiv pentru care multe centre sociale de ocrotire îi poartă numele.

Sfânta cuvioasă Macrina este sărbătorită în data de 19 iulie.

Sursa:
https://radiorenasterea.ro/sfanta-macrina-ocrotitoarea-orfanilor/

Sfânta cuvioasă Macrina sărbătorită în Biserica ortodoxă

Credincioşii ortodocşi au sărbătorit-o, astăzi, 19 iulie pe Sfânta cuvioasă Macrina, sora mai mare a Sfântului Vasile cel mare şi a Sfântului Grigorie de Nyssa. Din tinereţe, ea şi-a închinat viaţa slujirii lui Dumnezeu şi ajutorării săracilor. Împreună cu Sfântul Vasile cel mare, a întemeiat două mănăstiri în Pont, una pentru femei şi alta pentru bărbaţi.

Despre viaţa Sfintei cuvioase Macrina a oferit mai multe detalii Preasfinţitul părinte Macarie, episcopul ortodox român al Europei de nord: “Familia Sfântului Vasile cel mare şi a Sfintei Macrina a fost o familie de sfinţi. Cei patru fraţi şi cele cinci surori din familia lor duceau o viaţă de sfinţenie. La numai 14 ani Sfânta Macrina decide să îmbrăţişeze viaţa monahală. În mijlocul comunităţii pe care o cârmuise, după o lungă suferinţă, Sfânta Macrina moare la numai 52 de ani, în anul 379, în acelaşi an cu fratele ei Sfântul Vasile cel mare. Viaţa Sfintei Macrina a fost scrisă la puţin timp după moarte de fratele ei, Sfântul Grigore de Nyssa, fiind prima aghiografie feminină din istoria creştinismului, această lucrare fiind tradusă în mai multe ediţii şi în limba română”.

Icoane

ST
MACRINA
THE YOUNGER
BLESSED SISTER OF
STS
BASIL
GREGORY
PETER

ST
MACRINA
THE
TEACHER

Ὁ Ἅ
Βασίλειος
ὁ Πάππος
Ἡ Ἁ
Ἡ Ἁ
Μακρίνα
Ὁ Ἅ
Ἡ Ἁ
Μακρί
να
Ὁ Ἅ
Βασίλειος ὁ Μέγας

St. Gregory, St. Macrina, St. Emmelia, St. Peter of Sebaste, St. Basil the Great

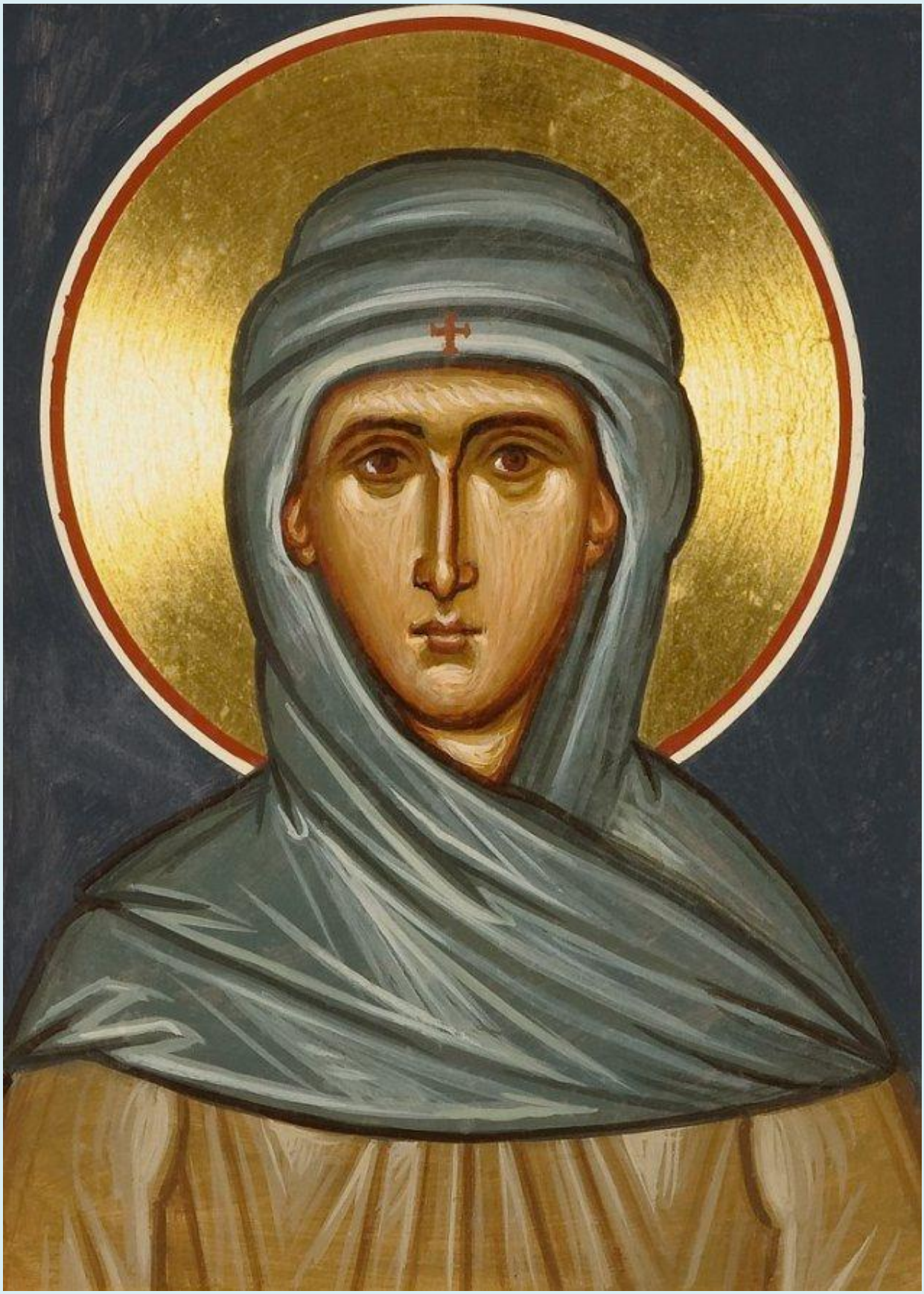

Ἁγία
Μακ
ρί
να
SAINT
MAC
RI
NA

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΚΡΙΝΑ

19 iulie

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΚΡΙΝΑ
Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛ

Frescă din Catedrala mitropolitană din Tesalonic, Grecia

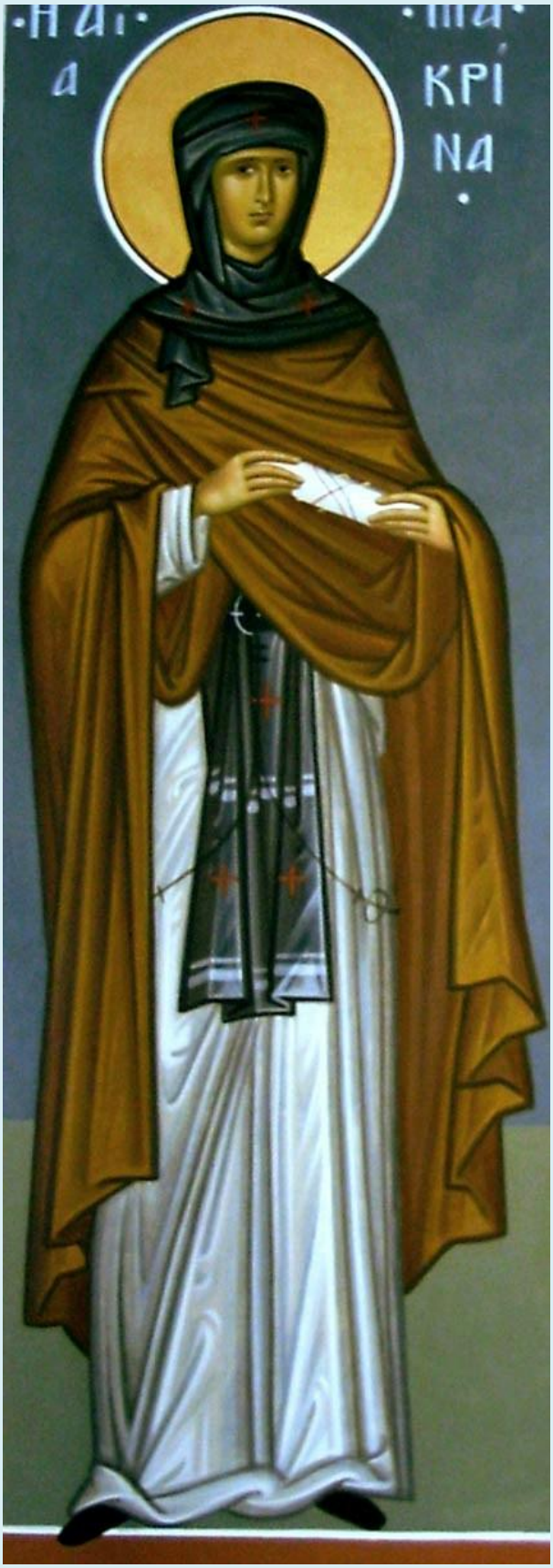
Αγία
ΚΡΙ
ΝΑ

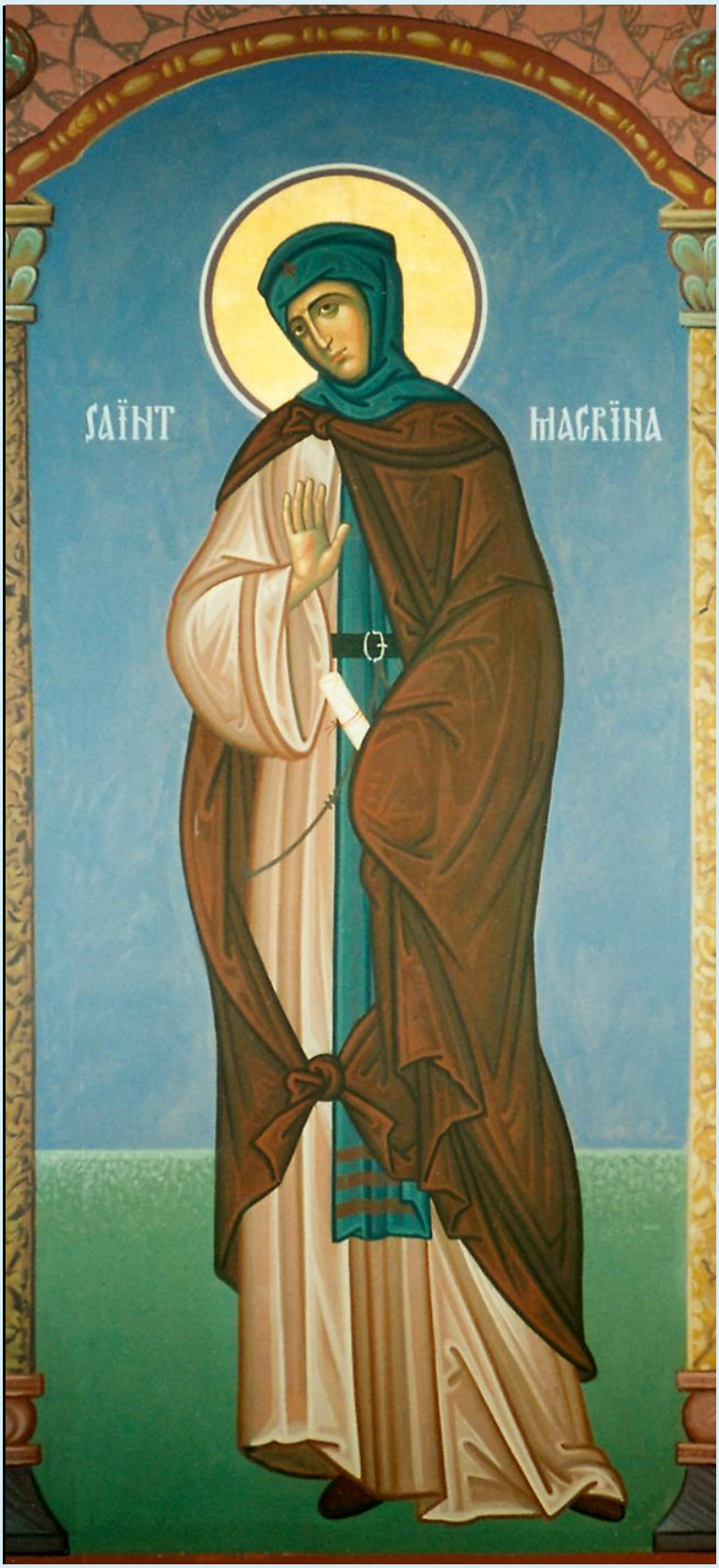
SAÏNT
HAGRÏNA

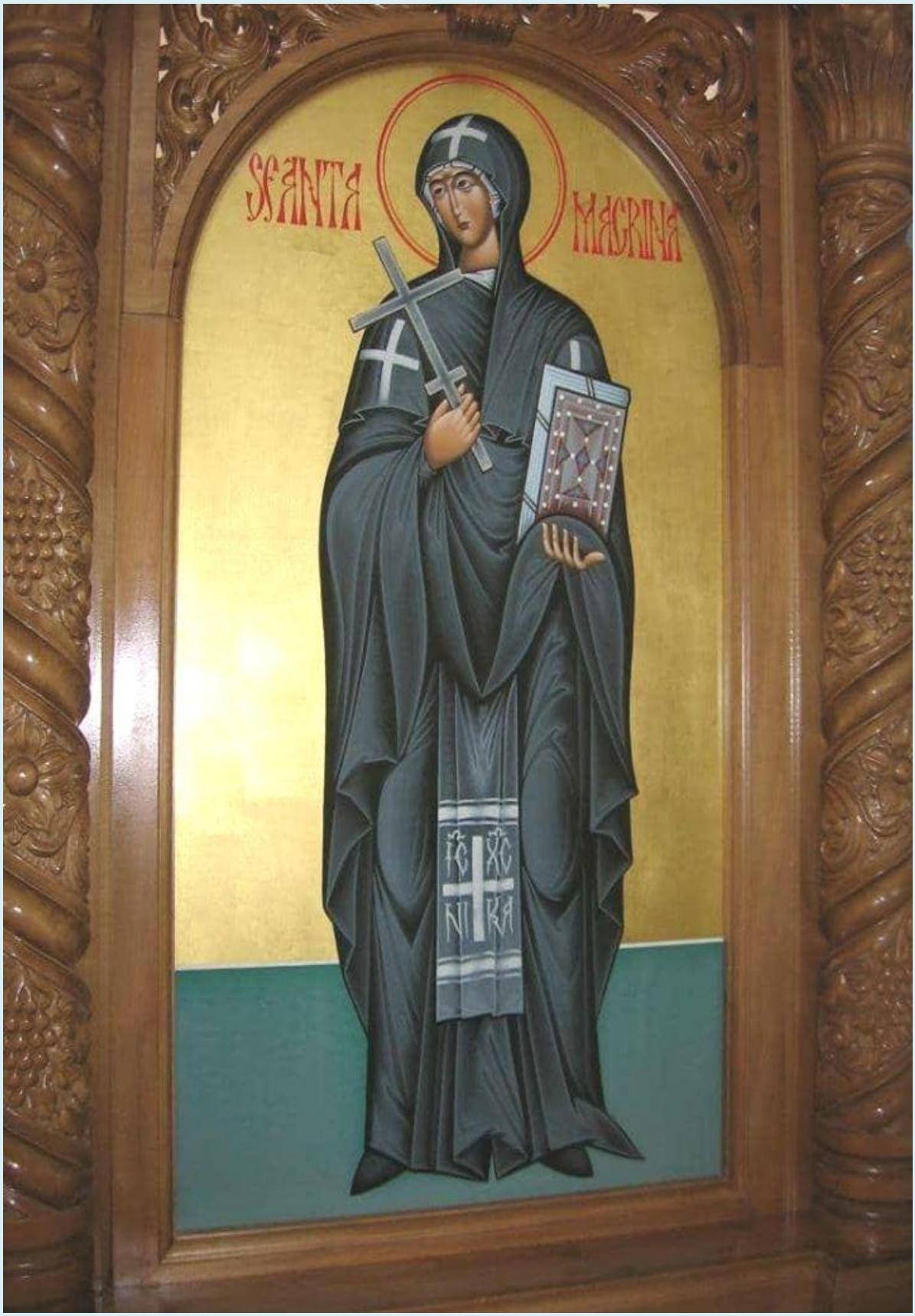
SFANTA MACRINA

st. macrina
the younger

SAI
NT
MAC
RI
NA
THE
YOUNGER

Η ΑΓΙΑ
ΜΑΚΡΙΝΑ

ST. BASIL
THE GREAT

Sf. Cuv.
Macrina

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Macrina

19 Iulie

Sfânta Cuvioasă

Macrina

sora Sfântului Vasile cel Mare

articole icoane acatist canon

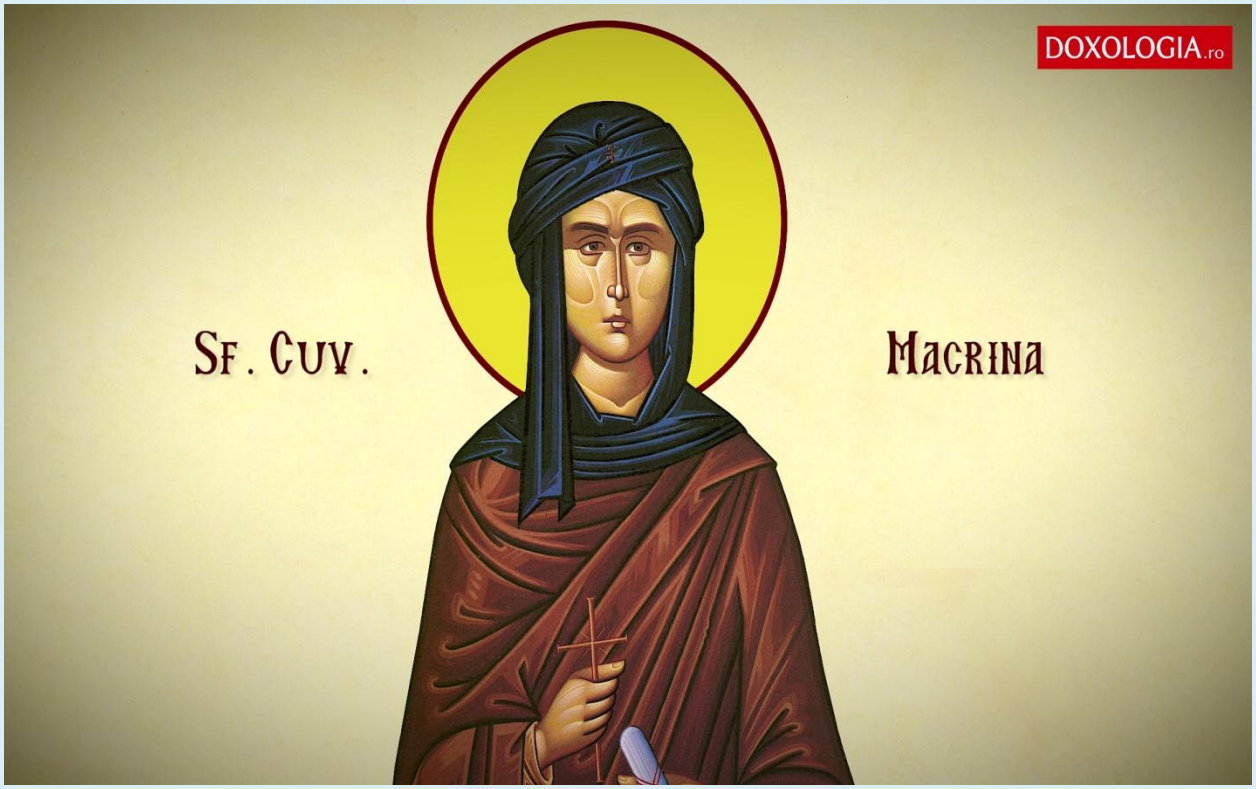

Sf. Cuv.
Macrina

Troparul Sfintei Cuvioase Macrina, sora Sfântului Vasile cel Mare

19 Iulie - Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie
s-a mântuit cel după chip; că,
luând crucea, ai urmat lui
Hristos; si lucrând, ai învătat
să nu se uite la trup, căci este
trecător; ci să poarte grijă
de suflet, de lucrul cel
nemuritor. Pentru aceasta
si cu îngerii împreună
se bucură, Cuvioasă Maică
Macrina, duhul tău.

Bucură-te, Sfântă prea cuvioasă maică Macrina, flacără aprinsă a dragostei vii pentru Domnul!